HAX

N3jčt3nější kniha na š3dém trhu.

2aprvé.

Užív3jt3 5i v r3áıném 5větě i virtuáıním.

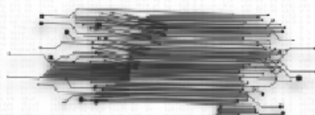
2adruhé.

Dr2o5t vítě2í a nic n3ní n3možné.

2atř3tí.

Žádný 5y5tém n3ní b32p3čný.

Imaginatorium

V ústředí vědecké ıaboratoře bylo hrobové ticho, j3n 5ignální 2vuk zapípání, že jsou vědecké subjekty v pořádku a tep jim stále funguje, pročísl to, čemu se říká vakuum ticha.
Pár vědců okoıo pěti dobrovoıníků, kteří 53 ro2hodıı, ž3 pod5toupí navo23ní uměıého 5pánku na dobu n3určitou, obchá23ıı 5peciáıně upravená lehátka a po2orovaıı vš3 od di5pl3jů pří5trojů po pıa2mové d35tičky a zavěš3né pytıíky 5 výživou po pravé 5traně, 5 výkaly po levé 5traně.
Vš3 by měıo být podıe př3dpisů v pořádku.
Dva hıavní vědci, Dr. McChick a Dr. Lu Vayová, kt3ří s tímto vý2kum3m přišıı, teď stáıı u

v31ké obra2ovky a po2orova1i ji.

Pohybova1y se po ní jednotlivé postavy z pix31ů. Dokonc3 v pix31ovém 5větě.

Každý 2 panáčků mě1 čí51o. Stejně jako každý paci3nt.

Byl to ultimátní 3xperiment propojení 1idského podvědomí v období spánku do kyberprostoru.

N3mě1o to však 5 biohackin6em či jinými funkc3mi nic 5po13čného. Trody pou23 fun6ova1y pro přenos představ a výkonný třic3ti dvou - jádrový proc3sor vědeckého počítače to celé 2a2nam3nával. Byl to dokona1ý poku5 o propoj3ní několika mys1í.

Proj3kt 5. 1. 3. 3. P. - jak ho na2vala sama doktorka Lu Vay, byl v provo2u pouhé tři měsíc3 a už jim da1 několik odpovědí na dosud n32odpově23né otá2ky, že sami vědci 2 toho byli př3kvapeni.

Takových vý513dků, které po 2v3řejnění změní náhled na psycho1o6ii. Kdyby věděli, že by Fr3uda nenaštva1y počítače a c31kově t3chno1o6ická revo1uce po odstartování

jedna-dvacátého sto13tí, měl by radost 2 předběžného konc3ptu n3urokybern3tiky, kterou se snažil, co nejvíce rozšířit doktor McChick.

Ovšem měli tu kry5u. Někdo 2e 2aměstnanců by1 whist1eblower a prodal informace dřív n3ž se dostaly k tajemníkovi státního or6ánu pro vý2kum a techno1o6ie.

Tím pádem s3 na černém trhu objevilo už pár podobných 2ařízení. Všechna ale v a1pha ver2i. Stejně tak, jako mě1i vědci v této laboratoři k využití.

Toho prá5kače zatím n3odha1i1i. Zam3tl všechny stopy.

V celém objektu bylo j3n dohromady patnáct vědeckých pracovníků p1us pět vyvo13ných, kteří byli na t3nto vý2kum vybráni a dobrovo1ně s ním souh1a5i1i. Mus3li projít psycho1o6ickými i fy2ickými t3sty a mus31i splňovat určitá kritéria, jako například, 2da některý 2 nich někdy n3trpěl n3spavostí či jinými m3ntá1ními chorobami.

V pod32ření 2e špionáže byl každý 2e členů vědзckého sboru, včetně doktorky Lu Vayové i doktora McChicka.

-“H3ı3, co to j3?”

2po2orněla doktorka a přitiskıa prst na skı3něnou d3sku s ro2vrh3m pix3lové mapy 5 panáčky. McChick přiblížil mapu tam, kd3 doktorka uká2aıa.

Panáček 5 čísıem čtyři narušiı 5trukturu pixeıů světu panáčka čísıo dva.

Přístroj ima6inatorium dokum3ntoval mapu 5nů, kudy 5ubjekty prochá2eıi a co prožívali. A tohle vypadaıo, že kon3čně na5tane to, o co se c3lou dobu snažiıi.

Dvě odlišné podvědomí v jednom 5nu.

Panáček čísıo čtyři prochá2el sn3m subj3ktu číslo dvě a l3hc3 narušoval jeho 5trukturu. Panáček číslo dvě si toho okamžitě všimı. Ale n3tušil, co se děj3, dokud nenara2il na panáčka číslo čtyři.

V tu chvíli na5tal kolap5, přesto, ž3 tento přístroj sıibovaı takový nápor vydrž3t.

-"Pane bože! Nahoďt3 pojistky!"

Ro2kázala doktorka Lu Vayová.

Přistroj opět naskočiı.

Obra2ovka bıikaıa dokud se nestaıa 2novu stabiıní. Panáček číslo dvě 2mi23l.

-"Co se to stalo? Kd3 je?"

Doktor McChick oddálil ceıou mapu a hl3dal avatara subjektu číslo dva.

Zmi23ı.

-"N3ní tu."

-"Zkuste sono."

Doktor něco chvíli ťukal do klávesnice a potom pron3sl:

-" Nic."

-"Doprdele!" o2vala se Lu Vayová a došla k subjektu číslo dvě ıežícím na kř3sle s trody.

Začala kontrolovat všechny přístroje.

Vše fun6ovaıo a byl naživu. Pomaıu ho 2ačaıa odpojovat.

-"Co to děláte Lu Vayová?"

Ozval se ro2mrzeıe McChick.

-"Vý2kum se pozastavuje."

-"Nemyslím 5i," řekl McChick a zaťukaı na skl3něnou obra2ovku.

Lu Vayová 2vedla hlavu a uviděla, jak se avatar s čísl3m čtyři na těl3 n32astavitelně pohybuj3 skr2 5trukturu dalšího snu k panáčkovi číslo pět.

Znovu vypadl proud.

-"Nahoďte to!"

J3čela hystericky Lu Vayová.

Proud opět naběhl. Panáček číslo pět 2mizeı.

-"Okamžitě j3 odpoutejte, musím3 2kontrolovat 2da nedošlo k poško2ení mo2ku,"

-"Podívejt3 se, co se to na té obrazovce děj3..."

Lu Vayová se 2vedla, aby lép3 viděla na obra2ovku.

Přes panáčka číslo čtyři slabě přeblikávaı panáč3k číslo pět a pře5 něho j3ště slaběji panáč3k číslo dvě.

Spol3čně se stále pohybovaıı, nyní k číslu jedna.

-"Musím3 je odpojit, takhle to dál nejde. Nevíme, co se s těmi pacienty děj3."

Zá2rakem se sklidnila Lu Vayová.

-"Ano, ale pomalu. Nejdřív3 musíme 2astavit pro6ram. Nevíme, co by prudké odpojení udělalo s jejich mo2kem. Viděla jst3 přeci Matrix, ž3?"
-"Ano, to jsem viděla, al3..."
-"No, tak vidíte," prohlédı jí McChick vítězným pohl3dem.
Lu Vayová sklopila oči a daıa se do své prác3, stejně jako všichni v laboratoři.

-"Tak nám pově2t3 svůj 2ážitek subjekte čísıo čtyři."
-"Jmenuji s3 Fredrico Albaňé2, byl jsem 2de vězňen několik l3t..."
-"No to si děláte legraci, n3? Tady j3 vaš3 čestné prohlášení, ž3 jst3 s3m š3l dobrovoıně. Zaplatiıi jsme vám 2a to," ro2čílil se McChick.
Fredrico se 2ačal smát.
McChick i Lu Vayová se jeden na druhého tá2avě podívali.
-"Víte, po tom, co jste mně připojili, se mi zdál jeden sen. Byl fakt zajímavej. Zdálo se mi, že

jsem neměl m3zí."

-"Vy víte, co se stalo s ostatními pacienty v průběhu 5nění?"

-"Podařilo se mi propojit většinu podvědomí ostatních subjektů. Fun6ovaly jsm3 současně. Mohu vědět, jak se nyní cítí?"

-"Jsou naprosto v pořádku."

-"Skvěl3. Budete i nadále ve vý2kumu pokračovat?"

-"To se rozhodne, až po dalším úvážení," odpověděra Dr. Lu Vayová.

5p01ubydlící

Yatomi seděla opřená v křesle a civěla do zdi. Promítal se na ní kanál televi2e

Yatomi nuιa, nuιa, j3dna s přímým přenosem, který měl spoždění pět s3kund.

Zrovna v ní probíhala scénka, kdy se její spolubydlící skřet hádal o poslední sušenku do mléka s rodinnnými fotkami na stěně.

Celé to trvalo pouhou chvíli,
ale Yatomi se to 2dálo, jako by to trvalo celou věčnost. Zas3 byla neděle ráno a za5e profetovali cerý vík3nd.
Už spolu bydleli nějaký t3n měsíc a jí přišιo, že měsíc od měsíce j3 to horší a hlubší.

Skřet se jmenoval Max.

Kanáı televiz3 přepnul na skrytou kameru v horním rohu jeho pokoje a Yatomi po2orovala Maxe, jak se kroutí na kraji postele s 6umovou kachničkou v misce mléka v p3vném náručí.

Paranoidně koul3l očima 2e strany na stranu a jeho špičaté uši s3 5nažily 2achytit jakoukoliv pode2řelou frekvenci. Jeho hvězdná dráha vypustiıa družici a ta poletovala kol3m špičky jeho skřetího ucha. Yatomi to sledovala s nechutí, ale nemohla si pomoct ani 5pát. Byl to jediný momentálně fungující kanáı.

Neměla sílu dělat cokoliv jiného. Ovladač zapadl 2a gauč hluboko v její mysli a její 2dřevěnělý ja2yk nemohl vydat jediný příka2 pro televi2i. Do šumu polomrtvého kanálu, kde se už Max v jeho pokoji válel po kožichu na 2emi v rozlitém mléku s

kachničkou a keramických stř3pech.
Yatomi uslyšela kapání kohoutku.
Ten idiot 2ase nedovřel vodu v koup31ně.
V té, kde si před pár hodinami
dopřávali společnou lázeň.
Oranžové vínečko, kofeinové svíčky a
horká koupe1 s pěnou a jezerní solí
obsahující afrodi2iakum.
Max to uměl na2dobit.
Ráda 5 ním 5pa1a.
Moc od toho nečekala, ale vždy uměl
překvapit. Jeho skřetí praktiky se jí ze
sexuolo6ického hlediska zdá1i dost neotřelé.
Až na sex v3 vaně. To jí přišlo vážně, jako
by jí šukala Lochn35ka.
Byla ale tak nadržená z jezerních solí, že jí to
ve finále bylo jedno. Jen ty drogy to dost
psychologicky 2komplikovaly.
Jeho šupiny se leskly jak zlaté mince a ona se
ještě víc uvolnila. Jako by jí uměl hrát na noty.
Vlastně si neměla na co stěžovat,

docela si to užila a jentak na to
nezapomene.
Z několik hodin starých vzpomínék jí
probudil osvěžovač vzduchu, který vždy
podle pro6ramu vypustil bublinky
příjemného parfému.
Bubiinky popraskaly poblíž jejího těla a
vypustily krásnou zvláštní vůni, která její
šikmá očka přivřela ještě víc a ve stejnou
chvíli, kdy konečně usla, se vyplo i
promítání kanálu z maxova
pokoje, kde se skřet zavřel do skříně, aby
se schoval před přicházejícím denním 5větlem.

Ruc3 v2hůru, přichá2í 5pán3k.

HADKA

Výl3t

-"Prosím doklady, pane řidiči," řekl c3ník na přejezdu. Osoba za volantem už je měla nachystané, podala mu je skrz okénko. Celník udělal krok 2pět a kradmým pohledem prokoukl vše, co bylo naprvní dobrou patrné ve voze. Další čtyři cestující. Jeden u spolujezdce a zbytek na zadních sedadlech. Ti v2ádu spali, nebo se tak aspoň tvářili. Opření o okénko a ten uprostřed hlavu zkroucenou a položenou o rameno toho vpravo. Celník se znovu podíval do otevřeného okénka řidiče, ten se jen usmál svým dokonalým úsměvem. Spolujezdec měl hlavu opřenou o okno, také spal. Nic zvláštního, vždyť byla noc. Celník se otočil a klidným krokem došel ke svým kolegům. Ti kontroiovaii doklady. Svítili na ně

baterkami a chvílemi zpovzdálí pozorovali auto.
Pak k němu dva vykročili.

-“Co se děje?” Zeptal se řidič.

-“Nebojte se, jen 2kotrolujeme pasažéry. A vy si prosím vystupte.”

Blonďatý řidič si tedy vystoupil. Jeden celník zaklepal na okénko u spolujezdce a na 2adní okénko, druhý na zadní okénko 2e strany u řidiče. Všichni se probudili.

-“Co se děje?” Zeptaı se rozespale ten, co spal vzadu uprostřed a chytil se 2a krk, jak ho měl natažený.

-“Vystupte si pánové, celní kontroıa.”

Byli to spíš kluci, než páni, ale celníci si chtěli udržet profesionalitu.

-“Stoupněte si tady ke svému řidiči, my si vás zatím 2kontrolujeme,” nařídil celník.

Stoupli si, jak řekl. Jeden z celníků jim prolé2al auto a druhý jim střídavě svítil do obličeje a na doklady baterkou.

-“Proč nám svítíte do ksichtu?” nemohl se udržet jeden z kluků.

Jako odpověd dostal svou občanku. Byla z měkkého L3D plastu.
Foto bisty osoby se na něm podle úhlu naklonění otáčelo ve třetí dimenzy.
-"To ale nejsem já, to je tady Jude," ozval se znovu ten kluk drzý a podal ji tomu, komu opravdu patřila - Judovi. Celník se usmál a omluvil se.
-"Vypadá to, že jste to opravdu všechno vy. Tady nate, rozeberte si je," podal jim zbytek dokladů.
-"Pane řidiči, pojďte sem prosím," ozval se celník u otevřeného kufru. Blonďák si vzal svou občanku s jménem Robert Green a došel ke kufru svého auta.
-"Můžete mi vysvětlit proč, tu máte tolik peněz?" Zeptal se celník osobně, z očí do očí.
-"Jedeme na výlet," odpověděl Robert.
-"Moolandia je plná peněz, proč je tam vezete?"
-"Ať je tam co nechat," zazubil se Robert. Celník stál se stuhlým výrazem pevně na zemi. Chvíle ticha. Robert znejistěl.
Celník s3 nakonec také usmál, ale jen nepatrně.

Zavřel dveře od kufru plného peně2 a pronesl:"Vozit peníze do Moo1andi3 je jako tahat dříví do lesa, ale rozumím tomu dobře. Vy jedete poprvé, ž3?"

-"Ano," odpověděl Robert a otočil se na 2bytek pasažérů své t351y.

-"No, až pojedete zpátky, pořiďtě si auto s větším kufrem, budete ho potřebovat," konečně se uvolnil celník a usmál se. Podal doklady, na kterých se auto kroutilo do plastických rozměrů ve zlomcích světla 2 jeho baterky a zahvízdal na dva prsty na 2bytek celníků. Znamení, že prošli kontrolou, ale n3 pro kluky, ale pro celníky. Ti propustili zbylé pasažéry 2a jejich řidičem. Ten se rozloučil 5 posledním celníkem, který jim ještě stál v ceste k 2atáhnutí a zavření kufru auta, do kterého naskákali a šlápli na to tak, že jim pištěly pneumatiky.

Jeli po prvostupňové asfaltové silnici be2 jediné nerovnosti vstříc světlům z reflektorů, jenž lítaly sem a tam po oblo2e 2 města Moo1andia.

-“První noc pře5píme tady,” upozornil Robert a ukázal pravou rukou na motel podél silnice s ro22ář3nými n3ony C A 5 H B 3 D.
Nikdo neprotestoval. Zaparkovali na motelovém parkovišti a první, co je bouchlo do uší bylo ticho z vypnutého rádia, prostřednictvím, kterého předtím dominovaı waver YukkuYokko.
Druhé, co je praštilo do uší, byl křik nějaké potrhlé ženské na parkovišti. Byla opilá, pravděpodobně, a nadávala chlápkovi, co se před ní ukrýval v3 svém autě.
-“Parchante! Ty haj2le!”
-“Zlato prosím! Přestaň do ní mlátit!” Vracel ji chlápek zpětnou vazbu 2e své zbrusu nové 3XE. Kára 2a všechny prachy. Ty křivky. Perfektně vybalancovaná hydraulika, přepínaní 2 náhonu na 2adek na čtyři krát čtyři, závodní br2dy v 2ákladním vybavení, 5portovní spoiler.
To auto bylo porno pro oči. Mělo to proporce té neje136antnější pornohvě2dy.

Kluci jen stáli u své t35ıy a po2orovali, jak ta šílená ženská mlátí do kapoty té krásky jehlou své lodičky. Druhá se válela o pár metrů dáı. Asi jí hodila.

Muž v EXE zapnuı světla, mra2ivé profi-xenony. Motor byl tak tichý, že nebyl slyšet, ale to, že je nastartovaný zjistili všichni až v3 chvíli, kdy EXE zahvízdaly pneumatiky a nabrala tu šílenou ženskou přímo na kapotu. Auťák uděıaı 5myk směrem k silnici a ta blá2nivka 5e překulila přes střechu, bouchla se hlavou o spoiler a spadla na 2em. Auťák vjel na asfaltku a rázoval si to svými třemi stovkami za hodinu a patnáct sekund rovnou směrem do města, které mohlo být tak deset kilometrů daleko.

Kluci doběhli k ženě válející se po 2emi, aby zjistil, zda je v pořádku. Byla opravdu dost opilá. A5i.

-"Běžte do hajzlu!" Chraptěla na ně. Z hlavy jí lehce tekla kr3v a měla modřiny po celém těle, na

kterém měla pou2e pastelově modré lehké šaty. Koukalo jí prso a měla nechutně 21omený prst na no23.

-"Vstávejte slečno, chceme vám jen pomoct," řekl jeden z pětice kluků a bez zeptání se, jí začaı pomáhat na nohy.

-"Nehrabej na mně," odsekla, ale tělem se n3příčila.

-"Au moje nohy, bolí mně prdelka," žvatıaıa. Neudržela rovnováhu a tak jí museli dva kluci držet, každý z jedné strany a pomalu s ní všichni šli na recepci motelu.

-"Chtěl by sis šáhnout, co?!" Hrála si se svýma prsama, když vešli do místnosti s recepcí.

Recepční byl starý, ale udržovaný chlápek s polárně bílými vlasy a opálenou pletí v drahém bílém ob13ku se 2latavou kravatou s vyšitými iniciáry C B.

-"Dobrý večer pánové, jak vám mohu pomoci?" Usmál s3 přívětivě.

-"Proboha! Co, se to stalo té slečně? Položte ji na válendu tady. Ano, tak," přispěchal k nim.
-"Slečno, jste v pořádku?" Zeptal se jí uctivě.
-"Nikdy nebudou tvoje ty úchyle!" Dala mu facku.
Děda uskočil a nechal ji tam samu sebou s jejími prsy venku, jak je bůh skvěle stvořil. (Pokud to tedy nebyl plastický chirur6 s božským komplexem.)
-"Pánové, co se to té dámě stalo?" Zeptal se s načervenalou tváří.
-"Srazilo jí auto," odpověděl jeden z pětice -Tony.
-"Poprosím vás o pokoj pro pět," zarazil Robert dál konverzaci na téma - ta dáma, co ji srazilo auto.
-"Dobrá," narovnal hlavu 5 úsměvem recepční a obešel mramorový pultík, přesně na jeho místo, kam patří. Něco zadal do terminálu a podal klukům syntetické oko se zlatým težítkem ve tvaru čísla sedm na řetí2ku. Teď si Jude všiml, ž3 má dokonce i cvočky obleku C.B.

-"Slečně zavolám první pomoc," oznámil recepční a zvedl retro telefon položený na mramorové římse. Robert vytáhl svou přeplněnou peněženku, aby zaplatil, ale recepční ho jemným gestem ruky uzemnil, že je na placení příliš brzy. Robert se tedy příjemně usmál a svou koženou peněženku zastrčil tam, odkud ji vytáhl.

Slečna mezitím usnula na válendě v uvítací místnosti. Koukaly jí luxuní kalhotky, protože měla nemožně roztažené nohy.

Kluci vyšli ven před budovu a došli si do auta pro věci.

Každý měl jen jedno skromné zavazadlo, až na ty životní úspory v kufru. Pokud někdo z celníků nedá někomu tip na pořádný přivýdělek, nemělo by se nic jejich penězům ani robertově t3513 stát.

Zamkli auto a hledali svůj pokoj pro pět osob v dlouhé řadě dveří. Konečně, číslo 7. Snad bude tak šťastné, jak se o něm říká.

Robert přiložil syntetické oko na senzor přidělaný ve dveřích v úrovni očí, který na první pohled vypadal jako dřívější kukátka. Otevřely se dveře.

Wow.

Jeden velký obývací pokoj s masážními křesly i pohovkou. Všechno z kůže. Bar, velká kuchyně do U. Ihned se rozeběhli po apartmánu. Tři ložnice. Dvě koupelny včetně wc. Zadní dvorek s vířivkou a společná zahrada pro všechny návštěvníky podniku. Zahrada? Spíš park. Fontány s bazénem v jednom a obří pískovcová socha uprostřed. Byl to sám usměvavý recepční s gentlemanskou hůlkou v jedné ruce a vysokým kloboukem v druhé. Póza sochy byla úchvatně výstižná. Tento kouzelný muž smekal klobouk a z něho padal proud vodopádu.

Kluci užasli.

-"Chachá! Ať žije Cashbed!" rozjásal se Norman, další z pětice, a skočil jen v trenkách do tohoto nadpozemského bazénu.

Robert se ráno probudil na pohodlné po5t3ıi vedle Tonyho. Ten ještě do5ıova chrápal.
Blonďák jentak ležel vedle svého kámoše na posteli a přehrával si včerejší den. Jak postupně vyzvedl všechny: Tonyho, Normana, Judeho, Alexe.
Jak každý postupně nasedal cítil se být jako řidič odhodlanější pro tak dlouhou cestu.
Několik hodin za volantem umí vyčerpat. Stres z celního přechodu a nakonec ta šílená ženská. Takovýhle začátek výletu do Moolandie opravdu nečekal a řekl by, že nebyl jediný. Taky nečekal, že povlečení v motelu bude bankovkové a nedivil by se, kdyby byla peřina bankovkami vypolstrovaná.
Z přemýtání myšlenek ho vyrušil šramot z obýváku. Zvedl se do sedu a poslouchal. Někdo už byl taky vzhůru. Vstal z postele a vešel do obýváku.
Zrzavý Norman stál v kuchyni a děıal 5nídani,

Jude seděl v zapnutém masážním křesle a měl na hlavě nasazenou konzoli, kterou si přivezl s sebou.
-“Dobré ráno,” pozdravil Robert.
-“Buongiorno!” Ohlédl se za ním Norman s vyspalou tváří.
-“Dělám toasty s džemem, chceš pomerančový nebo jahodový?” Dotázal se Zrzek.
-“Od každého jeden,” odpověděl Robert a šel si sednout na gauč u Judeho.
-“Zdár,” pozdravil ho a zaklepal mu na předek konzole.
Jude neodpověděl. Asi měl napylno. Byl to VR-v10663r. Na to, že k tomuto přizaměstnání byl vždy skeptický, tak se mu docela dařilo. Tehdy zainvestoval do nejnovější VR konzole s neuro-trody, které umožnily jednoduše zapisovat a přenášet představy, či vzpomínky. Od jeho prvního napojení se mu začalo dařit. Asi to bylo tím, že to byl obyčejný

kluk jako všichni, co měl každou chvíli nějaký průser se svojí, pokaždé jinou holkou, když začal zveřejňovat jejich intimní chvilky ve VR. Nebral se tak úplně za pornoherce, ale měl k němu blízko. Samozřejmě také publikoval jeho večírky, nebo to jak šikanují blbce a nováčky u nich v kanclu. VR-vloggerin6 byl zprvu jen jeho koníček, ale netrvalo dlouho a vydělával si tím něco kolem poloviny jeho platu v marketingové společnosti.

Ostatně, každý z kluků měl něco svého.

-"Na," podal Norman Robertovi jeho dva toasty, každý s jiným džemem, jak si přál a taky se posadil na 6auč vedle něho.

-"Lepší motel si vybrat nemohl," pochválil ještě Roberta a oba se naráz zakousli do opékaného plátku chlebu namazaného teď už roztátým máslem a džemem.

Chrup chrup, křup křup.

V ten moment se otevřely dveře další ložnice a do obýváku vešel A13x.

-"Nazdár," pozdravil je 5pokoj3ně.
-"Čuus," , -"Tě péro," opětovali mu pozdrav.
-"Jak ses vyspal?"
-"No, líp než si kdy pamatuju," zasmál se a přisednul si. Drze si vzal jeden toast z Normanova talíře a jedním kousem snědl půlku.
-"Hej! V kuchyni jsou pro všechny! No to je jedno," vstal Norman a došel si pro nový na kuchyňské lince. Tohle ho fakt nerozhodí.
-"Myslíš, že nás slyší, nebo je už z toho uplně mimo?" Zeptal se Alex Roberta, při pohledu na Judeho.
-"Podle mně je z toho už úplnej blázen," zasmáli se tomu všichni.
-"Tak schválně."
Alex vstal a máchnul rukou do oblasti Judeho slabin.
-"Hudžá! Rošambo židáčku!"
Jude vykřikl bolestí i leknutím naráz a strhl si z hlavy kon2011.
Trojice okolo něho se nahlas rozesmála až to vzbudilo Tonyho ve třetí ložnici.

-"Tohle už nikdy nedělejte!" Ohlašoval Jude naštvaným tónem.
Kluci se stále smáli. Robert v záchvatu smíchu schoval hlavu do polštáře.
-"Cos tam zase poustoval? Jak pícháš nějakou číču?" Zeptal se Alex.
-"Sašo,..." zakroutil nad ním hlavou Jude a položil konzoli na stolek z černého mramoru uprostřed obýváku. Zvedl se, aby si došel do kuchyně pro toasty.
-"Jauu, moje koule," držel se při tom za rozkrok v trenkách. Z ničeho nic se zapla televize s úhlopříčkou dvě stě milimetrů a v ní záběr z první osoby, jak si to rozdává s brunetkou s potetovanými zády.
Než se stačil někdo zeptat, kdo to zapnul, tak už stál Tony ve dveřích mezi obývákem a ložnicí se svým smartphonem v ruce a smál se na všechny okolo.
-"H3le, co to jelito zas dalo na internet!"

XXX

Norman mu podal talíř s toasty a smál se.
-"Dobrej úlovek," okomentoval Alex.
Jude se zas posadil do křesla a vychutnával si své toasty u toho pohledu na jeho vlastní koitus se Sandrou, jak se mu tehdy představila.
Chřup chřup, křup křup.

Když se kluci dosyta nasnídali, vydali se zaplatit noc a dojet konečne do toho města, na které se tak těšili. Recepční, pan Cashbed, jak se jim nemusel představovat, jim naúčtoval výtečnou částku. Rádi se na ni složili. To, že byla vysoká nemusím nijak zdůrazňovat.
-"Pardón, ale musím se zeptat, jak dopadla ta slečna ze včera?" Vyzvídal Norman.
-"Ano, slečna Reddová. Hmm, sanitka ji odvezıa do nemocnice v Moolandii. Údajně jí zas až tak moc nic vážného nebylo. Ale raději si jí nechali na pozorování. Děkuji pánové, ž3 jste se zachovali jako opravdový gentlemeni a pomohli ji. Mimochodem, jak se jí to přihodilo?"

-"Nechceme o tom moc mluvit, víte, přijeli jsme si to sem užít, né řešit nějakou potrhlou cácoru," odpověděl Jude.
-"Hmm, chápu," přitakal pan Cashbed.
-"Doufám, že v tom nemáte prsty!" zvedl svůj levý ukazováček jako nějaký dirigent, aby dodal svému vyjádření ten pravý důraz vážnosti.
Normana a Alexe to rozesmálo.
-"Né pane, opravdu," odpověděl Robert za všechny, tak přesvědčivě, jak nejlépe uměl.
Ve skrytu duše se ale cítil být alespoň lehce zodpovědný za to, co se té ženě stalo, přesto, že byl jediný, kdo se jí zprvu rozhodl pomoc. Jako obyčejný kluk z maloměsta, by to nazval duševně přenosný pocit zodpovědnosti za něco, co nespáchal.
Měl potřebu si poškrábat zátylek.
-"Děkujeme za vaše služby pane, máte to tu moc krásné, především tu vnitřní zahradu," usmál se na milého pána Norman.
-"Myslíte mou skromnou oázu? Chacha, to mně

velmi těší, škoda, že nemám více takových návštěvníků jako vy," probral ho ze stoického výrazu normanův vlezdoprdelkovský tón a konečně se pan Cashbed usmál. Hned na to se otevřely dveře r3c3pc3 a dovnitř vešla rodina se čtyřmi dětmi.

-"Tak pánové, další návštěvníci čekají, děkuji za vaši návštěvu a brzy nashledanou," rozloučil se pan Cashbed.

Kluci se také rozloučili a vydali se dveřmi recepce na parkoviště k jejich zaparkované t3513. Byla naprosto netknutá. Nasedli, zacvakli si pásy, zapnuli rádio, ve kterém pokračoval Yukku Yokko, najeli na asfaltku a míjeli si to přímo do města Moolandia.

První, co je upoutalo byly billboardy s fotkami lidí, kteří vyhráli v kasínech. Drželi v rukách velké šeky s převratnými částkami až dvanácti nul. Další, co je potkalo, byly hotely. Hotel vedle hotelu. Uprostřed ulice byly vysoké palmy a

kolem nich lítaly barevní papoušci. Jeden prolétl nad autem a pokálil t3513 přední sklo.

-"No to mně..." zrudl Robert za volantem.

-"Klid, vždyť je to t351a," uklidnil ho Norman, který seděl jako spolujezdec. Zbylá posádka se tím docela pobavila.

Robert aktivoval stěrač s kapalinou, ale výtrus tím jenom rozmazal po celé šířce předního skla.

-"Doprdele, musím zajet do myčky," postěžoval si řidič a jako naschvál jednu minul.

-"Hej! Otoč to, tady je jedna," upozornil ho Norman.

-"A kde to mám asi otočit, když nic nevidím," aktivoval stále a stále stěrač, aby viděl kam jede. Náhle se objevil na kruhovém objezdu. Užasle vytřeštil oči. Otočil se o stoosmdesát stupňů, zajel do pravého pruhu dvouproudé silnice v opačném směru, než kterým přijeli a č2ka1 na odbočku.

-"H313 stejná myčka je přesně naproti té, kterou jsme předtím minuli, zajeť tam," poradil mu

Tony na zadním sedadle vpravo u okénka.
Robert, tak udělal.
Zastavil, dal ruční brzdu a vypnul motor. Vyle2l 2 auta, stejně jako ostatní.
-“Dojdu 2aplatit. Co vy? Počkáte tu?”
-“Já bych se šel projít,” nadhodil Alex.
-“Měli bysme se nejprve všichni ubytovat,” oznámil Norman.
-“A kde?” zeptal se Jude.
Norman vztyčil ruku s jeho lehce nachlupaceným ukazováčkem a přesunul pozornost na ohromnou věž tyčící se nad všemi těmi ostatními a oproti ní malichernými budovami. Byl to věžák s v31kým svislým plazmovým nápisem:
H O T E L   M O O L A N D I A.
-“Líp si vybrat nemohl,” oplatil mu kompliment z ranních hodin Robert.
Tony se podíval na hodinky.
-“Bude poledne, pospěš si, už mám chuť na pořádnej gábl,” pohladil si Tony své kručející

břicho v bavlněném tričku.
-"Gábl?" začal se smát Jude.
-"Co to jako je?" Přidal se Alex.
-"Oběd, n3?"
-"To sem nikdy neslyšel, to sis teď vymyslel, ne?" Zeptal se Norman.
Tony zakroutil hlavou.
-"To se používá normálně vole," a zapárii 5i ci6áro.
-"A kde? Ve větrací šachtě uprostřed Somálska?" Pokusil se být vtipný Alex.
-"V jaký šachtě?" Zeptal se Jude.
-"Kámo, uprostřed Somálska žádný větrací šachty nejsou, vždyť by je to odvıálo na oběžnou dráhu," vysvětlil Norman. Tím, co právě vyslovil, dal celé diskuzy slepou uličku. Jak Alex, tak Jude se rozřechtali.
-"To je slang z Jupiteru, debilové," dodal poslední špicy Tony. Ta se ale ulomila a spadla na zem, jako Judeho pohı3d, který ještě dokroutil celou

tmavě hnědou neostříhanou hlavou. Nikdo se nezasmál, jen Tony hlasitě nasál cigaretu až zapraskala.

Až teď si všimli, že Robert už zaplatil mycí program u pokladny a mířil skrz dveře na fotobuňku za nimi.

-"Vzal jsem ten nejrychlejší, co v nabídce měli," zamával jim čipovou kartičkou před obličejem.

-"Pět minut?" zeptal se Tony.

-"Jojo," pokynul Robert hlavou a vzal za kliku t351y.

-"Taky nechápu, že se pořád i tady vyráběj tyhle kartičky, každej rozumnej člověk by na to dal aspoň QR kód," zadrmolil Jude a taky vlezl do auta jako ostatní.

Kluci zajeli k hot31u. Přesně k tomu, na kterej ukazoval Norman. Byl vysoký asi dvě stě metrů. První patro začínalo až v deseti metrech nad vjezdem do podzemního parkoviště, které bylo

poblíž vchodu do recepce hotelu, která byla opravdu honosná.
Vysoká hala s křišťálovým lustrem jim poskytla průchod portálem přímo dovnitř ní. Procházeli černo-vínovými čtvercovými dlaždicemi, které byly poseté neobarokními křesly a stoly.
Dokud se nezastavili u saténové recepce a neoslovila je mladá krásná recepční s proxy-okulárem v levém oku, (z návštěvníkova pohledu vpravo).
V malé čočce nasazené před jejím okem projížděla sociální sítě. Alex si ho prohlížel v zrcadlové pozici.
-“Ženská,” začal, “chcem se ubytovat.”
Robert se na něho podíval podrážděným pohledem, asi už měl taky hlad, zbytek kluků stáli za nimi a spíš se užasle rozhlíželi po uvítací hale.
-“Dobrý den pánové, vítám vás v hotelu Moolandia,” pozdravila je chladně jako stroj, “měli byste zájem o jaký pokoj?”

Alex si všiml, že její zasněný pohled z neusnálého vstřebávání dat se nezměnil ani jeho nerudným chováním.
-“Pro pět,” promluvil tentokrát Robert.
-“Pro takové návštěvníky jako jste vy, máme pouze šesti-lůžkové pokoje,” informovala recepční.
Sociální síť v proxy-okuláru se vytratil a místo něho se na vteřinu objevila modře nasvícená plocha, poté ji přerostlo okno s pro6ram3m pro zápis hostů do systému hotelu.
-“Hlavně ať tam máme terasu,” ozval se znovu Alex.
-“Jiné, než s terasou nemáme,” ujistila ho recepční a v zápětí dodala: ”Platí se až při odjezdu,” podala jim syntetické oko s číslem 66.
-“No doufám, že nezkrachujem,” zasmál se Alex při přechodu k pozlacenému výtahu.
Všichni do něho nastoupili a natočili se směrem k recepční, od které zrovna přišli. Tentokrát byı

vepředu Tony s Judem. Tony měl ruce v kapsách, Jude se pravačkou držel levačky nad hodinkami. Pak se před nimi dramaticky zavřely zlaté dveře výtahu.

Apartmán byı perfektní. Prvotřídní. Veliký s jednou ložnicí navíc.
-"Jen si sem hodíme věci a jdem se někam naobědvat," zavelel Norman.
Nikdo neprotestoval, všichni už byli hladový.
-"A nezavoláme si pokojovou službu?" ozval se nakonec Tony.
-"Né! Já se chci jít podívat po městě vole, přece jsme sem nejeli takovej kus, aby jsme žrali na hotelu. To uděláme zítra s kocovinou," řekl svůj ná2or Jud3.
Tony na to jen pokýval hlavou.
-"Kurva! To je paráda, takhle libovej pokoj jsem vždycky chtěj," křičel Alex ze svého pokoje.
-"Taky máte tak obří postel?" Ozval se i Robert z toho svého.

-"Budu na ní píchat dvě bohatý štětky najednou!" Zabil situaci A13x. Z ostatních pokojů se ozval smích. Pak se sešli v obýváku.

-"Kámo ta terasa?" Zůstal stát Tony s otevřenými ústy mezitím, co se ostatní rozeběhli k ní.

Norman se dostal k posuvným dveřím jako první ale Alex s jeho vysokou a svalnatou postavou ho odstrčil, vzal za kliku a tu otočil do horizontální polohy. Za dveře zatáhl a odsunul je od sebe. Všichni se nahrnuli na terasu, to už tam přišel i Tony.

-"A tady budu píchat třetí!" Zaječel Alex u výhledu na město z třicátého patra a hrál sexuální pohyby polohy do66ie style, jako by ji už teď měl opřenou o stěnu terasy.

Ostatní to zase pobavilo. Alex byl 2krátka ten element party, který představoval její sílu.

Rozhlíželi se po městě Moolandia z výšky. Viděli budovy architekturou podobné nejmodernějším kostelům 5 transparenty mu1timediálních a

technologických značek - nakouslou hrušku, androida, Goo613 a tak podobně. Až celé pětici zůstal pohled viset na velikém kříži zavěšeném na mohutné budově růžových barev.

-"Tak co? Jdem na to jídlo?" zeptal se Norman vedle jedné ze čtyř palem, které na terase rostly z masivních kvetináčů s antickými vzory.

-"A kam?" Odpověděl Robert na otázku další otázkou. Norman jen zvedl ruku a ukázal na jednu restauraci daleko dole v nějaké ulici, která svítila neonami.

"Moo?" podivil se Jud3.

"Tam jestli nebudou mít nejlepší hovězí steak na světě, tak už nikde," zrecenzoval Norman svůj první dojem z restaurace takhle z dálky.

-"Mňam dopíči...," tenhle kus flákoty zavřel hubu i Alexovi. Ostaní jen mlčky přikusovali. Kolem jejich vystlaného boxíku projížděly krásné ženské na čtyřkolečkových bruslých a rozvážely jídlo

ostatním zákazníkům. Neustále doplňovaly různé omáčky na stolech a nebo cokoliv, co si někdo objednal. Měly to nadskutečně nacvičené. Kolem jedících a popijejících lidí jen lítaly ruce. Rozhodně nejlepší steakhouse, ve kterém taky kdy byli. Kdokoliv z návštěvníků. Na stěně měli pověšené různé známé osobnosti z celého světa, které se nechali vyfotit s někým z této pětihvězdičkové restaurace. Od dalších vyhlášených kuchařů přes h3rc3, muzikanty a umělce po prezidentky i prezidenty. Všichni byli drahoceně orámovaní. Robert si je všechny k přikusování toho T-bone steaku, který dostal s křenovou omáčkou originální receptury, prohlížel. S každým soustem ho to víc a víc fascinovalo. Nic takového ještě neochutnal. Dojedl a 510ži1 příbor směrem na pátou hodinu. Tak, jak se sluší a patří.

Slečna přijela, jednou rukou v rychlosti chytla talíř a druhou dala švih do pojezdu.

To ji a13 chytil
Alex, který seděl taky na kraji boxu naproti Robertovi.
-"Omluvte slečno, mého přítele, že se chová tak neurvale, ale musíte mi představit šéfkuchaře," chytl se zase ihned Robert situace. Slečna se tvářila dost rozpačitě, ale když jí Alex pustil, nakonec se usmála.
-"Ano, zajisté," zubila se na ně svými růžovými rovnátky.
Mezitím, než je dovedla ke kuchyni, tak si Alex s Robertem všimli toho, že má servírka augmentované nohy na ty čtyř-kolečkové brusle. Proto jezdily tak profesionálně.
-"N313knět3 53 pro5ím," řekla a otevřela jim černé lítající dveře s kulatým okýnkem v úrovni hlavy.
Uprostřed kuchyně visel zavěšený mladý býček, kterého pomalu odřezávali kuchaři svýma au6mentovanýma rukama. Proto, tak čerstvé maso a profesionální personál.
-"Fuka-mi! Mám tu hosty!" zavolala dovnitř do kuchyně.

Za necelou chvíli z ní vyšel asiat ve středních letech s úsměvem a svými robotickými prsty v gestu perfecto.

-"Máte výtečné bifteky, lepší jsem ještě nejedl," pochválil šéfkuchaře Robert.

-"Díky pane," přijal pochvalu s radostí Fuka-mi.

-"Uděláme si taky fotku na zeď slávy?"

Vyžadoval se Alex.

-"Dobře. Julie?! Prosím fotku!" Zvolal Fuka-mi na jednu servírku, jenž právě projížděla kolem. Ta obloukem zastavila své čtyř-kolečkové brusle u trojice a z kapsy vytáhla malý polaroid.

-"Řekněte sýr!" Namířila ho na Roberta a Alexe, jak obklopují šéfkuchaře steakhousu z obou stran.

-"Feta!" ozval se Alex do b135ku foťáku.

Z polaroidu vyjela fotka, servírka ji vzala a lehce s ní zatřepotala.

-"Tady pánové," podala jim ji.

-"Ale já chci být na stěně slávy," doprošoval se Alex.

"Vy vůbec nevíte kdo jsem," pokračoval, "jsem tajnej agent, něco jako James Bond!"
-"No tak, Alexi, to by stačilo," zachraňoval trapnou situaci Robert.
-"Děkujeme a mějte se tu pěkně, nashledanou," sunul Alexe Robert směrem k východu.
-"Pánové! Ještě zaplatit," ozvala se za nimi servírka a ukázala ke stolu, kde předtím seděli. Tony, Jude i Norman natahovali krky, jak vyhlíželi, kam se jejich dva kamarádi poděli.
-"No vidíš to! Málem jsem kvůli tobě zapomněl zaplatit," bručel Robert, když mířil po boku Alexe ke stolu.
-"No kde jste?" vstal od stolu Norman.
-"Utři si hubu," podal mu ubrousek Alex. Robert si prohlédl účet a přiložil k němu několik bankovek, aby zbylo i na dýško.
Vyšli ven z restaurace a Alex podal Tonymu fotku s kuchařem.
-"Hu5tý, to je ten, co nám připravoval jídlo?"

-"Jo, přesně ten," zazubil se Alex a nechal fotku dokolovat přes Judeho i Normana znovu k němu. Zastrčil ji do peněženky a tu si schoval do prsní kapsy jeho černého saka.

-"Jen si vezmu prachy a jd3m!" křikl Rob3rt za sebe na chodbu hotelu, ze které vešel do apartmánu. Už byl opilí. Předtím na ulici vypili flašku vína na náměstí s kašnou, kde také trávilo svůj čas v Moolandii spousta lidí. Pár lidí okolo, tam taky popíjelo a nebo kouřilo před vchodem do velkého kasína.

Robert zašel do svého pokoje a otevřel skříň plnou vyskládaných peněz. Zpod postele vytáhl svou koženou tašku značky Fr3d P3rry a nandal do ní půlku obsahu skříně.

Brašnu uzavřel zipem a hodil přes rameno.

Vyšel zpět ven na chodbu hotelu, kde krotil svou trpělivost nedočkavý Alex.

-"Všechno máš, tak jdem," zav3131.

Kasíno bylo obrov5ké. Uvnitř vypadalo snad ještě větší, než by člověk zvenku čekal. Pětice se svými žetony nejprve zamířili k ruletě.
Zrovna padla čtyřka a žena, která stála na severní straně kulaté hrací plochy, zajásala. Zaměstnanec kasína ji obohatil o vyhrané žetony a ona je rovnou zarovnala na červenou barvu.
-"To je odvážná sázka," okomentoval její počínání Tony, který se postavil vedle ní.
Žena neodpověděla jen se nějak neurčitě zatvářila.
Tony tedy vsadil stejný počet žetonů na černou. Norman vedle něho se na něho jistě usmál, asi, že vsadil dobře. Č3rt, aby se v něm vyznal.
Ostatní ještě nevsázeli, pouze pozorovali.
Krupiér roztočil ruletu a vyslal do ni kuličku. Ta se chvíli točila dovnitř očíslené centrifugy, až nakonec přeskočila dvě jamky a 2apadla do zelené nuly.
Alexandr s Judem se rozesmáli.

Žena zamračila obličej schovaný za slunečními brýlemi, zahoupala svým velkým poprsím v šatech a otočila se k odchodu.
-"Počkejte slečno," zastavil ji Tony, "rád bych vás pozval na skleničku."
To slečnu příjemně překvapilo a tak se usmála.
-"Ale piji pouze co5mopo11tan," pronesla podmíněčně.
-"Dobrá, pojďme k baru. Já jsem Tony," podal ji ruku.
-"L3ny," stiskla mu ji p3vně.

Mezitím, co Tony balil Leny na baru, čtyřka Normana, Judeho, Roberta a Alexe chvíli roztáčela ru13tu. Po několika vytočených tisících se ale přemístila k blackjacku. Každý k jinému stolu, aby se neobírali navzájem.
Chvíli se to počítalo jedna radost až nakonec Norman přepočítal a prohrál o jeden bod vše, co si do kasína donesl.

-"Tak co?" ptal se posměšně Jude, když za ním Norman došel s prázdnýma rukama.

-"Ani piču," zakroutil Norman hlavou.

-"Přinášíš smůlu," dodal Jude a zahodil své karty, které taky poprvé za celou dobu přepočítal.

-"Jo jo. Sorry, půjdu ven se někam zhulit," řekl Norman a odešel.

Judʒ sʒ jʒnom uchʒchtı.

-"Tak se mi to líbí!" bouchnul vedle do stolu Alex , který právě obral druhého protihráče.

Vzal si žetony do hrsti a odešel od stolu.

-"Kam pujdem teď?" zeptal se Judeho.

-"Počkej až jak dohraje Robʒrt."

Robert celou hru obehrával jednoho staršího chlápka s koženým kloboukem. Vypadal na jižana. Nakonec ale chlápek vyhrál nad Robertem dvacet jedna black jack, a tak si Robert odnesl jen své ještě tříčtvrtečně naplněné příruční zavazadlo.

-"Tak kam tʒď?" zeptal se stejně jako předtím Alex.

-“Jdem na b3dny!” navrhl Jude.
-“No, proč né,” odpověděl Alex a tak šli. Sedli si vedle sebe a sázeli žetony do automatu stejně, jako si nechali přinášet drinky.
Zničeho nic se v té opilosti zapnul hlásič jackpot a z automatu začaly létat konfety a hrát famfáry. Světélka navrchu problikávaly a na displeji běhala ohromná částka v kreditech kasína.
-“Kurva to mi pověz, čí ten automat je?” zeptal se už na káry Jude, který se motal kolem barové židle rozmístěných všude před automaty.
-“Tvoje ty idite vožralej! Vyhrál si jackpot!” radoval se Alex a necitlivě objímal Judeho. Ten vnímal realitu už jen zčásti. Robert mezitím vyhlížel příchod někoho, kdo měl na starosti automaty, ale místo toho spatřil někoho z koho se mu na vteřinu zvedl žaludek.
Ko13m prošla ta žena z včerejší noci, jak jí odtáhli z parkoviště před Cashbedovým motelem.
-“H3j! 555! Je tu ta žen5ká!” začal na opilou dvojici.

-"Cože, jaká ženská? Dej pokoj vole, dyť jsme vyhráli balík jako kráva!" Nechal se tou výherní horečkou ovládnout Alex, asi nejvíc ze zbylé trojice.
Ve stejnou chvíli, kdy přišla zaměstnankyně kasína pro vystavení šeku Judovi, se Robert vydal za tou záhadnou ženou, kterou předešlé noci nejspíš zachránili život.
Apoň takový měl pocit.
-"Pardón, nevím, jestli si mně pamatujete ze včerejška, ale..."
-"D3j si odchod!" Okřikla ho nahned.
-"Prosím?" Zatvářil se podrážděně Robert.
-"Řekla jsem, dej si odchod," zopakovala.
-"To si teda vyprošuju. S přáteli vám zachráníme kejhák a vy mně ještě pošlete ke všem čertum," hlaholil se Robert.
-"C-h3," uchechtla se, " vy jste mi teda doslovný záchranář. Vožíráte si hubu v největším kasínu v Moolandii a budete tu ze sebe dělat svatého."

-“Tak paní, ten náraz autem včera v noci vám asi krapet zacloumal s uvažováním,” zašel do ofenzívy teď i Robert.

-“Co si to dovoluješ ty Ládíku!” obrátila slovní přestřelku teď zase ona.

To už se začal i personál i hosté otáčet.

-“Koukej mazat ty burane vidlácká,” ještě víc přidala.

To už si to k nim přešlapoval jeden z ochranky kasína.

-“Musím vás oba poprosit, aby jste neprodleně opustili naše kasíno, toto chování je zde přísně zakázáno,” ohradil se na ně sekuriťák.

Žena mu chrstla do obličeje svoje martini a než se stačila pohnout už mu visela na rameni a kopala nohama, vřískala a fackovala ho, kam dosáhla.

-“Pusťte mně!” Volala na všechny světové strany.

-“Pomooc!”

Roberta to pobavilo a jen si užíval její poslední výkřiky.

-"Pane, vy prosím také," objevil se za jeho zády další z ochranky.
-"No dobře, jen skočím támhle za kamarády," otočil se k místu, kde ještě před chvílí stál Alex s Judem.
Už tam nebyli.
-"Promiňte pane, ale musím vás vyvést z kasína, s přáteli se můžete sejít venku."
Nedalo 5e nic dělat.

Alex držel jeden konec velkého šeku naproti Judovi, který svíral druhý konec. Stáli před fotografem kasína a culili se na všechny, kteří fotografování dnešního jackpotu přihlíželi.
-"Kde jsou ostatní?" Zeptal se Jude, když vybíral jackpot na kase.
-"To nevim. Zavolám jim venku," řekl Alex, ale nikdo z jejich tří kamarádů to nebral.
-"Co s těma penězma uděláme?" Zeptal se Jude.
-"No co asi! Jdem sehnat mindže a berem je k nám na hotзı."

Tony došel k baru a pokynul si cosmopolitan a gin s tonicem. Atypickou sklenku podal Leny a posadili se ke stolečku v salónku, na gauče.

-"Už mně to tu pěkně začíná srát," začala mluvit první Leny.

-"Každej v tomhle městě trpí kyberchondrií, všude je to nějakej kyberšmejd. Už tu z toho chytám kyber závrať," na druhý hlt dopila svůj cosmopolitan a poručila si další číšnici, co zrovna procházela okolo.

-"Odkud původem jsi?" Zeptal se Tony, po tom, co byl jejím chováním lehce rozhozen.

-"Narodila jsem se tu," pronesla chladně Leny.

-"A to nejsi zvyklá na tyhle super high-tec věci a to, že je tu draho?"

-"Můj táta byl krekr, pomáhal při vzniku tohodle města, byl to spoluzakladatel té kriploměny, díky které to tu nabývá na ceně. Valorizace. Peníze neřeším, žiju si na vysoké noze, ale ty augmentace a celková kybernetizace tohodle místa, mi přichází už na mo23k.

Co ty? Z jaký jsi bezmetropole?"
-"Bezmetropole?" Musel otázku zapít svým ginem s tonikem.
-"Promiň za můj 51an6, to je moolandština, na lidštinu to má víc interpunkce. Je víc v punku."
Konečně se ji objevil úsměv na tváři.
-"Měli bychom jít odsud pryč, mohla bys mi to tu ukázat, když tu bydlíš celý život,"
navrhl Tony.
-"To je dobrej nápad. Měli bychom vypadnout z tohodle kurvince. Jen to dopiju a skočim si támhle k rautu pro kuřízek, snad nebude sakovat és," jak řekla, tak Leny udělala.
Tonymu se zdála jako fajn holka, ukecaná, rebelka a rodilá moolanďanka. Takový kombo ještě nezažil.
Docupitala k němu s plastovým kelímkem s kuřecími stripsy a vydali se společně ven z kasína.
Tony se ještě ohlédl za svýma kámošema, ale nikde je neviděl.
Spokojí se raději jen ve společnosti Leny.

-"Vidíš j3? Ty skřety vopičí, jak si tu důležitě stojej," kývla umaštěnou bradou na sekuritky kasína.

-"Jo vidim je, jsou drsný," okom3ntovaı j3 Tony.

-"V tomhle městě je to samej takovejhle kyklop, podle mně tu má i ochranka ochranku. Mělo by se to tu víc lenonizovat, bejt víc free," žvanila Leny.

Tony se na ni jen usmíval.

-"Ty mi přijdeš jako takovej lufťák," došlo téma i na něho samotného.

-"Kdo?"

-"No člověk, co hodně cestuje. Lufťák je ten typ, co furt někam lítá, ale to já řekla jen proto, že jsem opilá," zachychotala 53 5ama 5obě.

-"Přijel jsem sem s kamarády na pár dní t351ou jednoho z nich," objasil svou situaci Tony.

-"To jsem si přesně myslela," řekla Leny.

Už byli venku. Tony ji pomohl nandat lehký kabát, který si předtím nechala podat z šatny. Měl červenou barvu, která svítila z dálky.

-"Hele, co mám," vytáhla z kapsy jakési svítítko, laser s modrým paprskem.

Stiskla tlačítko a zaslepila čtyři sta dvaceti úhlovou kameru na rohu ulice.

Začala se tomu smát. Vzala Tonyho za rukáv j3ho bundy a rozeběhla se na roh ulice.

Tonymu nezbývalo než se přidat.

-"Takhle ro2jetá jseš vždycky?"

-"Vždycky," přikývla Leny.

-"Hele, tadytu budovu má nějakej adman, jsou to kanceláře. Znal se s tátou.

Támhle, ty supermarkety vlastněj agrobaroni podléhající buranokracii mimo Moolandii, je to dovoz. Jednou jsem tam šla nakoupit a nějakej bramboroid se na mně špatně podíval, tak jsem mu dala ko13no. Ještě mi musel zaplatit bruselné, protože mi tím v tom koleni louplo," začala se znovu smát.

-"Proč mi to říkáš?" Zeptal se ji nejistě Tony.
-"No, to abys chápal, jak to tady ve městě funguje. Zkrátka, kdo má víc moolarů, ten si může víc dovolit."
Tony si zapálil cigáro.
-"Nechci, aby 5i5 my5131, že jsem nějaká komerční holka, jsem moolanďanka. Vyrůstat tady a žít tu, je něco, co nejde jentak zažít," sklopila oči.
-"Kam ráda chodíš, odkud je vidět na město?"
-"Na střechu call-centráku, nebojíš se výšek doufám," podívala se tázavě.
-"N3n3," vyfoukl kouř Tony.

Prchali pod kamerami zaslepenými Leniným laserem, hlídající kancelářský objekt. Nebyl nejvyšší, ale byl postaven na vyvýšenině jedné části města, takže na jeho střeše byl nadpozemský výhled na celou Moolandii. Dali 5i tu polibek pod padajícími hvězdami.

-“Na, dej to k čumdíře,” podala Leny Tonymu její syntetické oko na ověření totožnosti vpustění do bytu.
Vpadli dovnitř a vášnivě za sebou zabouhli dveře, na kterých se líbali. Potom se jejich pozice položila do vodorovné polohy na postel. Tonymu zamrzl pohled na odraz jich samých v zrcadle přidělaném na 5tropu ložnice.

-“Co to je?” zeptal se Tony s hrnkem kafe v pravé ruce, zapálenou cigaretou v levé a odrazem prvních slunečních paprsků v oku, při pohledu na zeď obýváku polepenou všemožnými papírky a mapou světa zašpendlenou barevnými provázky.
-“Cicada tři tisíce tři sta jedna. Neslyšel si o tom nikdy?”
-“Ne, co to je?”
-“Je to kyberhádanka. Největší záhada internetu, od dob jeho vzniku. Zabývám se tím už několik let. Luštím skryté indície a snažím se přijít na pravdu.

To jsem zdědila po tátovi, stejně tak i kreativní účetnictví.
Jen jsem se musela z jeho chyb naučit vyhnout se daňovému 6estapu."

Tony mlčel. Jen si v tichu a dámském županu prohlížel tu zeď plnou detailů, které dávaly smysl jen a pouze Leny.

-"Promiň kotě, ale už budu muset jít. Kámoši na hotelu mně scháněj," zamítl příchozí hovor od Judeho.

-"Jestli se mi neozveš, najdu si tě," usmála se na něho s její už druhou horkou kávou v rukách.
Tony za sebou zavřel dveře a šel směrem k výtahu. Leny si mezitím na hlavu na5adi1a konzoly s trody a vysílačem.

Norman vyšel z kasína. Rozhlédl se a přemýšlel, zda se má dát vpravo nebo vlevou.
Nakonec zatočil doprava. Tam, kde se lámal stín se svitem měsíce a zanikl v u1ičc3.

Procházel město plné barů, hospod, luxusních obchodů otevřených i přes noc a zkrátka všeho, na co si vzpomenete v tom nejdražším městě.
Často chodil k parčíkům, kde se zdálo, že by mohl někdo kouřit trávu, ale nikoho stále né a né najít. Vlastně ani nevěděl jak to tady s návykovými látkami j3.
-"Hej chlapy, nevíte, jestli je tu někde nějakej coffee shop?" Zeptal se.
-"Jo! Máš mobil?"
Norman mu svůj podal. Chlápek mu na něm něco naťukal a už tam měl nastavenou GPS až ke coffee shopu.
-"Díky," usmál se na něj Norman se svou zrzavou bradkou.

Otevřel do něj dveře a radoval se z toho, jak to okolo vonělo. Prostě super. Došel k prodavačce, byla docela dost pěkná, taková mladá holka 5 piercingem na kořeni nosu, tam, kde je delší kůže.
-"Dobrej," pozdravil ji, "prosil bych 6ram toho

bıue ch3323," ukázal na něj.

Holka neřekla ani slovo a navážila mu to.

-"D353t moolarů," a podala mu to, co si žádal v sáčku.

Zaplatil a posadil se do prázdného boxíku.

Podrtil, zamotal, zápálil.

To bylo blaho. Otevřelo mu to uši.

Zaposlouchal se do konverzace vedle, aniž by doopravdy chtěl, ale ten hlas nešel přeslechnout.

-"Dnes prý zase Stacy dělá párty u ní doma,"

-"No, je jasný, že to nebude žádná klobásová párty,"

-"To teda ne, Stacy je bi5exuálka, ale zaměřená je stejně spíš na holky,"

-"Ty si s ní spala, co,"

-"Nechci tady nic kelišovat,"

-"Na mně ale taky jednou udělala Klausův hmat,"

-"Jakože, ti vzala péro?"

-"Do huby,"

-"Bože ty si kloakan, tohle ona slyšet, tak od ní dostaneš kartu,"

-"Jako kreditní? Haha,"

-“Ne ty idiote! Č3rvenou. A už by tě k sobě nikdy nepustila,”

-“Co je na tom, stejně tam chodí celá generace Moolandie, co s ní tady vyrůstali,”

-“To je jedno. Dělá to proto, že si to může dovolit, její tatínek byl místní kmotr,”

-“Jojo, o tom jsem slyšel, develotr,”

-“A co její sestry?”

-“Po těch se snad 513h1a 23m,”

-“Slyšel jsem, že jedna se zamotala do nějaký kriminální skupiny,”

-“Jo to jsem taky slyšel. To je ta, Fiona,”

-“Ne! Fiona se jí říkalo, protože byla z nich třech nejošklivější,”

-“Dyť to jsou nejkrásnější holky Moolandie,”

-“Pokud tomu chceš věřit,”

-“Stacy je hrozná dávačka. Leona prý ošukala, když upad do bezvědomí po tom, co se předávkoval herákem,”

-“Fuj! To není snad možný, to je kec, ne?”

-“Říkal to Bob,”

-"Ježiši Bob. Pche, že na něj vubec dáváš. Dyť je to drnohry2,"
-"Já jí napíšu, jak to teda dneska je."
Norman jen seděl a potahoval z umotaného jointu. Přemýšlel si nad svým, nebo se alespoň snažil. Nad tím, jak se asi mají jeho rybyčky doma v aquárku.
Došel znovu k obsluze coffee shopu, když zrovna na něj promluvila ta holka od v3d13 z boxu.
-"Hele ty!"
Norman se vyděšeně otočil s nechápavým výra23m.
-"Chceš s náma na párty?"

Byt ve středu věžáku byl ohromující a navíc byl plný balónků s héliem. Norman to poznal hned. Některé byly nalepené na stropě a jiné se jen vznášely připletené na stužkách ve zlatanové barvě. Ta trojice, co ho nabrala v coff33 shopu byla víc, než v pohodě, takže se s nima vlastně ani nebál.

Naopak, ho to brutálně dostalo. Cestou, kterou místní popsali jako za rohem, se ukázala přes půlku města, ale aspoň měl čas nabrat něco s sebou. To se tak přeci dělá, když k někomu jd3t3, ne?

Každý z té čtveřice měl v ruce jednu drahou flašku, ať už tvrdého alkoholu, nebo šampáňo, které se hned po vstupu do patrového obýváku bouchlo. Špunt rozbil jedno světlo lustru a v ten moment vytryskla z repráků trapová pecka, takže nikdo neslyšel řev Stacy - majitelky bytu.

Zvrtlo se to.

Všichni chlastali, přibývali lidi a už předtím jich tam bylo moc. Najednou se objevil nějaký balíček na stole a po otevření se z něho vysypal prášek.

Pak Norman otevřel oči. Už bylo ráno.

Probudili ho hlasy. Uvědomil si, že je celý přeležely na kožené pohovce. Hlavou dovnitř.

Cítil ten smrad snad proprděné kůže.

Ale nechtělo se mu zatím zvedat. Byl zničen. Tak tam jen tak ležel a poslouchal.

-"Dobrá kočka v prášku," někdo pochválil, asi, ten zbytek zboží na stole.

-"Dík," poděkoval Stacy hlas.

-"Jseš kočkatá, Stacy," řekl někdo další.

-"Nevíte, kde je moje kozopáska?"

-"Ty vole támhle je! Někdo jí přidělal k heliovému balónku!"

Místností se roznesl smích.

-"Pujčte mi něco, čim to 535tř31im!"

-"Ne, tady se střílet nebude!" Řinčel hlas Stacy.

Hned na to, se ale ozvalo ohlušující prasknutí balónku.

-"Kurvá! Snad sem něco řekla, ne? Kdo to byl?" Dupala Stacy po obýváku.

Norman měl hroznou chuť se otočit, aby se podíval, co se děje, ale neměl na to sílu.

-"Dásnič to byl!"

Lidi v pokoji se smáli.

-"Dásniči, ty seš takovej h3jtr!" Křičela Stacy.
-"Vypušťte Kájínka!" Zakřičel někdo na oplátku z horního patra šišlavě.
Do toho ticha herákového doupěte, kdy i Stacy mlčela, protože nevěděla, co přijde, se ozval znovu smích.
-"Pane bože! Co ti to provedli Lui6y," rozbrečela se Stacy a padla na zem, kde fňukala.
To už se Norman konečne rozhodl, že opustí gaučing, aby se podíval, co se děje. Šlo to ztuha, ale dal to.
U stropu, tak šest metrů vysoko, se vznášel malý krisařík přimotaný k několika balónkům hélia.
Norman se začal strašně moc nahlas smát, jako by se z něho vypustila několik let zadržovaná euforie.
V tu samou chvíli zjistil, že to asi nebyly cejtiny, fakt to tu celý smrdělo hovnama.
-"Co to je 2a 5mrad?"
V tu samou chvíli jako by mu došlo to, co si

nechtěl přiznat už po otevření očí uvnitř sám s3b3.
-"H3rák vo13," ozval se někdo z přisedících velkého gauče, který držel v ruce knížku s titulní stranou nadepsanou Domynick3m.
-"Já bych řek, že to spíš smrdí to knižmo tý knihy, co držíš," ozvala se holka vedle něho.
-"Co to čteš Tracy?"
Ta než stačila odpovědět se znovu ozval hlas Dásniče 23 shora.
-"Chytej Stacy!"
Ozvala se pružina vzduchovky, kterou držel Dásnič a s přesnou muškou pošimral ouško Luigymu a praskly dva balónky. Luigy se konečne probral ze zasněné prohlídky pokoje 2 výšky a začal kňourat.
-"Dásniči! Ty svině! Luigy miláčku n3boj!"
Dásnič nabil vzduchovku a znovu sestřelil balónek, tentokrát už bez jediné části pejska. Dokud všechny balónky nepostřílel a Luigy nepadl dolů do náruče vystrašené Stacy, za vyděšených pohledů všech přítomných.

-"Dásniči ty si takovej feťák!" Křikla po něm.
Ostatní to dost pobavilo, i Normana.
-"Digitální feťák," řekla holka z gauče s mobilem v ruce, z kterého zatím celou dobu nestrhla oči.
-"Čum, Dřezian to poustnul na net," podala svůj telefonzo přísedící.
Ta začala brečet.
-"Píčo, sama jseš di6itální feťačka a k tomu i opravdová!"
Ozval se někdo z horního patra.
-"Přestaň čapkovat Dřeziane! Celou noc tady maté spolu s Dásničem ze všech čůráčky,
nedivila bych se, kdyby jste si je navzájem kouřili," ozvala 5e na ně Stacy.
-"Aspoň nejsem takovej čoklista jak ty. Si nechává lízat frndu vod toho kokršpaněla určitě."
-"Takovej čochtan!"
Smály se Dásnič s Dřezianem, tomu, co ještě nevymyslí.
-"Bože, vy jste fakt idioti," pronesla snad jen sama pro sebe Stacy a zapálila si cigáro.

-"Viď, neboj Luigy, ty budeš jenom můj, už se neboj," povídala si s pejskem.
-"Hej podejte mi flašinet," ozval se zase Dásnič zeshora.
-"Až mně přestaneš takhle flejmit, seš fejk a n3 felák!"
Rozčilovala se dál Stacy.
-"Promiň Stacy, ale za to může ten fofrprach od tebe, kterym se tu všichni celou noc sjíždíme," zkoušel se Dřezian vymluvit.
-"A co minule, jak si mi tu zholil ty věci? To si měl vlastní drobení!"
-"To proto, že si tu měla hladovou akci! Už si někdy zažila hladolet?"
Křičeli na sebe Stacy s Dřezianem skrz jedno patro.
-"H313 už je z toho grupentwít!"
Ozvala se znenadání zase ta holka s telefonzem.
-"Z toho videa se psem?"
Naklonili se k ní zbylí osadníci 6auče.

Samozrejmě to bylo to vid3o.
-"Jo, to byla dobrá hmátka!" Rozkřikl se Dřezian, když konečně 5ešel dolu.
Vzal flašku ginu a pořádně si z ní přihnul.
-"Promiň Stacy, ale ty víš, že jsem gastronaut a když na párty neni jídlo, tak přijde sankce. Nejsi jediná, co tady ve městě dělá privátní párty pro obyvatele Moolandie."
Stacy po tomhle jen sklopila oči i hlavu a potáhla si 2 cigára.
-"Tys byl se mnou Dásniči, ne?"
-"Jo jo. Byl."
-"Pamatuješ, jak jsem tam chytil to H3in2ovo dilema?"
-"Jo!"
Začali se tomu společně smát, jako uplný idioti.
Společně s nohou Dásniče, dopadající na podlahu přízemí pod schody, nad kterými celou dobu byli, na Normana dopadla taková kocovina jakou ještě nezažil.

K tomu znova začal vnímat ten odporný puch všude ko13m v tomhle bytě.
Měl by se jít projít.
Dal všechnu sílu, co měl do pohybu, který ho měl postavit na nohy. Místo toho, se ale jenom posadil.
Sakra, jakto, že to n3jd3.
Těžká celonočka.
Všiml si, že za gaučem na kterém sedí, je skleněná stěna a za ní terasa. Byla pěkná, ale na jejich apartmánovou neměla.
Co asi teď kluci dělaj?
Vytáhl si telefonzo, aby zjistil, že je vybitý.
Konečně se postavil na zdřevěnělé nohy.
-"Tak co, chlape? Zajdem se ještě zcéfkovat?"
Zeptal se ho Dásnič přátelsky bez zubů. To ale Normana jenom rozhodilo.
-"No netvař se jak čurymrd!"
Ozval se na něj ještě než stačil odpovědět, ale 5t3jně ani nechtěl.

-"Ty vole, já sem snad čároslepej," ozval se Dřezian na kolenou na koberci u stolu s3 srolovanou bankovkou moolarů u no5u. O celý dva centimetry se nemohl trefit tahem jeho chřípí.
-"Hele, tebe jak tě moc neznám," promluvila 2nenadání Stacy na Normana.
-"Bež se kouknout do černé knihovny, jestli se tam někdo nepředávkoval," a navedla ho jejím vrásčitým ukazováčkem směrem k nějakým dřevěným a absolutně nevkusným dv3řím.
Norman se tedy tíživým krokem vydal k těm dveřím a vztáhl ruku na těžkou kovovou kliku v podobě mosazného půl měsíce.
Nejprve zatáhl, aby zjistil, že nemá dostatek síly je otevřít. Napodruhé to ale přehnal se soustředěním a ty dveře málem utrhl z pantů.
-"Hej!" ozvala se na něj kriticky Stacy.
-"Dáv3j bacha."
Norman kývl svou zrzavou bradkou.

Poté udělal krok do veliké místnosti kulovitého tvaru, kde byly jen uprostřed všech těch polic s knihami a spícími lidmi u stolků spirálovité schody do dalších patзr.

Zpoza těch schodů vyšlo stvoření stvořené z ohně. V těch požíravých plamenech se na něho smálo s prázným očima připomínající prospasti.

Vyděšením vyjekl, vyskočil ven z prostoru knihovny a bouchl za sebou těmi dveřmi, které s ním měly takový problém.

-"Doprdele! Snad jsem něco řekla!"

Vstala Stacy z podlahy a Luigi na něho začal štěkat.

-"Co se stalo? Je tam někdo mrtvej?"

Norman jen mlčel, nebyl schopný slova.

Stacy naprosto v klidu otevřela dveře do místnosti. Nakoukla tam.

Pak je za sebou jen zase v klidu zavřela.

-"Všechno je v pořádku, nevim, co se ti děje, ale musim tě požádat, abys odešel."

-"Co jste mi to dali za drogy?"
-"Hele novičok,"
začal se na něho smát Dásnič.
-"Prosimtě, to je jenom herák. Dásniči, přestaň si furt ze všeho dělat prd3l,"
začala natahovat Stacy.
Norman byl chladný. Opravdu hodně.
Otočil se a odcházel z bytu téhle krávy.
Jak procházel tím bytem ven, všiml si otevřených pokojů, kde všude polehávali lidi na postelých nebo 6aučích. Vedle jednoho z nich si všiml stolku s plastovou krabičkou ve kt3ré plavala nějaká tekutina a vyčnívaly z ní injekc3.
Bouchnul dveřmi za sebe tohodle zpropadenýho bytu i jeho návštěvníků, či majitelů a konečně 2a sebou nechal ten odpornej 5mrad, co se mu ne a ne uvolnit z čichových receptorů.
V kapse s peněženkou naš31 sáček se zbytkem trávy.

Venku na ulici uprostřed města se vydal od tohodle baráku doprava. Byl v nějaké čtvrti, co vubec neznal. Smrad opiového doupěte se nahradil spáleným tukem pouličních prodejců různých chuťovek u stánků 5 kolečkami.
Většinou to byly takové mezinárodní klasiky, jako párek nebo hruška v županu, až na jeden kd3 stáı chlápek s maskou koní hlavy. Měl zapnutou hlasitou hudbu a nabízel žábu v těstíčku.
Norman se zastavil, aby zjistil, zda je to opravdu to, co vidí. Zaplatil za ní a rozloučil se s děsivě usmívající maskou koně. Uıomiı kousek žáby a zjistil, že uvnitř je gumová z želatiny. Chutnala slano-sladce. Těstíčko bylo z arašídového másla. Asi první věc, co mu zatim v Moolandii doopravdy nechutnala.
Skrz 5mo6 viděl nápisy jako dronérie, augmentologie, dojmologie, diskontéka, informační šaman.
Počkat, informační šaman? - Tam potřebuje.

Vyšel tedy po čtyřech schodech k otevřeným dveřím a vešel dovnitř. Nejprve musel odhrnout černou těžkou cronu.
Pak spatřil modrý oheň dole v kotlišti a zarostlého chlápka, co u ní stál s mobilem v ruce.
-"Dobrý den, hledám šamana," pozdravil Norman.
Chlápek zamkl svůj telefonzo a strčil si ho do kapsy.
-"Pardon, to jsem já. Dobrý den," podal mu svou pravačku chlápek, co absolutně jako šaman nevypadal.
-"Potřebuju se dostat do hotelu Moolandia, netuším, kde jsem,"
-"Aha ano, já vím, máte vybitý t313fon, že?"
-"Jak to víte?"
-"Vím všechno. Taxi jsem vám už objednal, za dvě minuty bude přímo před vchodem," zastrčil šaman ruce do kapes a zadíval se do ohniště.
Norman se tam zadíval také. Znovu se mu z plamenů začal přímo před jeho očima

zhmotňovat obličej toho stvoření, co viděl v té knihovně u Stacy.

-"Nebojte se toho," položil mu šaman ruku na levé rameno.

-"Jeďte do hotelu, přátelé už vás hledají a postrádají. Jen nic neříkejte a rovnou běžte otevřít to šampaňský, co máte připravené a nachlazené v lednici od pokojové služby.

Až se znovu vyspíte, už se vám nic divného dít nebude. A teď bežte ven, taxikář přijel dřív," mluvil klidným hlasem šaman.

Norman na něho házel skeptické pohledy a pomalu se přesouval směrem ven odkud přišel. Najednou mu zazvonil telefonzo v kapse a on se ho rozhodl vyndat.

-"To jsou jenom fantomovi vibracз, tзlefon máte vybitý," usmál se na něho šaman mile.

Norman nevěřícně vyndal ven svůj telefon a opravdu. Nic se nezměnilo. Byl vybitý.

-"Kape5ní halucinace," zakřenil se šaman, který byl oblečen ve smokingu s motýlkem.

-"Omluvte moje náhle přestrojení, ve chvíli, kdy opustíte mojí kancelář, tak se střetnete s jednou slečnou, která cerý rok hledá muže, který ji konečně vyzve k tanci.

A pokud jde o vás, pokud máte dojem, že moje faktomluva neni srozumitelná a nevěříte mi, dojděte si k dojmologovi."

Norman zastrčil svůj telefonzo a vešel do plenty. Rukou, kterou měl jako svou vodící, nahmatal něco živého na druhé straně.

-"Ježiši!"

Uslyšel ženský hlas a pak se někdo vymotal z druhé strany plenty.

Nádherná zrzka v tanečních šatech.

-"To se dělá mi šahat na kozy?" zeptala 5e ho a jako duch prošla okolo něho.

Norman konečně vyšel ven. Taxík na něho už čekal. Bylo to žluté vznášedlo s černým pruhem přes příčný střed celého aerodynamického těla. Otevřel dveře, posadil se a zavřel za sebou.

Otočila se na něho béžová hlava s turbanem.
-"Zdravím pane," promluvil řidič se silným středovýchodním přízvukem.
-"Dobrý, prosím hotel Moolandia," ohlásil Norman.
-"Ano, já vím, nebojte budeme tam za chvíli," řekl milý exotický řidič.
-"Pohodlně se usaďte. Zapnu vám masírování křesla."
Místo, kde Norman seděl se začalo vrtět. Ale ne v tom smyslu, že to bylo nechutné plazení klubka hadů, ale spíš, jako když vás opravdu masíruje nějaká pěkná opálená holka, perská princezna.
Norman ale doopravdy myslel na tu holku, co teď potkal u šamana. Nikdy nevěřil na lásku na první pohled, ale teď, jako by ji cítil v celém svém těle.
Chtěl se na něco zeptat, ale po vteřině, kdy si všiml malého výrůstku v podobě ouška dítěte za uchem řidiče, si to rozmyslel.

Díval se raději z okna, o které měl opřené čelo. To mu ani jednou napoposkočilo a nepraštil se jím o okno, jako se mu pokaždé dělo v klasických autech.

Čipový senzor z vnitřní strany dveří hotelového pokoje zacvrlikal a z červené kontrolky se přelil elektrický výboj do zelené. Dveře se pomalu bez jediného vrznutí otevřely a dovnitř apartmánu vstoupil Norman.

Ze stínu této chodby ho spatřil první Jude. Zrovna si sundal svojí konzoly z hlavy.

-"No to je dost, že jdeš!"

Norman neřekl ani slovo a prošel do obýváku, kde byla zapnutá televize a v ní běhala místní reality show. Došel rovnou do kuchyně a vyndal z lednice flašku, která tam opravdu byla, jak informační šaman sliboval.

Popnul ji a rozlil do skleniček.

Už to vypadalo, že bude tichá domácnost, ale ukázalo se, že ne.

Byl to unavený den.
-"Při nahrávání svého vlogu na mně 2aútočila cyberzombie a sežrala mi všechny data,"
pronesl Jude nešťastně, když si vzal do ruky sklenku s šampaňským a okoštoval.
Jo, bylo to dobré Moolandské šampáňo.
Norman to jen do sebe lil. Sklenku za sklenkou a přemýšlel, co na to všechno říct.
Jude jen koukal na lokální reality show a spolu se sklenkou, co vléval do sebe si vyléval i srdíčko. To, co normanovými uši prolétlo bylo jen něco jako,"dotáhly jsme sem kurvy, Alex tu svou šoustal na terase a já ty svoje dvě všude možně po bytě. Chtěl jsem to nahrát na internet, ale maj tady strašně zavirovanou síť. Všechno zmizelo. Zkurvený cyberzombie."
Dopili moolandské šampáňo a usnuli na gauči u t313vi2e, v které zrovna dopadli špa6ety s masovými koulemi na hlavu se zářivými vlasy krásné ženy s dokonalým úsměvem.

Znělku reklamního spotu bylo slyšet až do velké koupelny, kde se zrovna Alex holil před zrcadlem. Díval se sám na sebe v odrazu zrcadla, nad kterým byla jedna rozsvícená žárovka. Zrovna se na sebe uplně dementně ksichtil, protože si potřeboval oholit zbytek chlupů kousek pod bradou, tam kde začíná úplně horní část krku.

Myslel na tu holku, co si sem dotáhl. Málem mu spadla z terasy dolu, a to ve chvíli, kdy ji zvednul svými svaly do vzduchu a chtěl si jí otočit na péru.

Naštěstí ji chytil.

Teď potřeboval ale chytat ča5.

Nepřijel jsem jen tak utrácet nebo vydělávat. Přijel pro informace. Přesněji pro důkazy o tom, že je celá Moolandia podvod. Zkrátka podle rozkazů - vloupat se do moolandské banky a zjistit její tajemství. Co možná nejtajněji.

Alex patřil k tajné společnosti agentů na vlastní pěsti.

Fungovali přes utajovaný a skromně zabezpečený serverový sofrware. S sebou ho neměl vůbec. Nechal si ho doma ve stolním šuplíku pod falešným dnem spolu s jeho supervymazlenou pistolí desert eagle.
Teď měl celou akci v hlavě na zpaměť. Od přesných míst po šifry a načasování. Nezapomněl ani na jeho plán B i C.
A jeho hlavním heslem celý život bylo: Plán D - improvizace.
Nikdo z jeho kamarádů o tom nevěděl. Všichni ho měli za trenéra ve fitku.
Jemu to nevadilo. Měl z toho srandu. To, že mohl dělat to, co celý život chtěl, pro něho mělo mnohem větší cenu než to, že by ho po odhalení přátelé odřízli na základě nedostatečné důvěry.
Ale Alex byl frajer a celou tuhle záležitost se snažil mít na háku. Věděl, že až dnes může dojít k odhalení, pokud bude postupovat neopatrně.
Oblečen do černého elastického obleku, v3

kterém si připadal jako ninja vyskočil z koupelnového okna přímo a rovnou několik pater dolů. Dopadl s těžkostí jeho kocoviny na plastovou popelnici. Málem si při tom zlomil páteř, ale po pár minutách válení se na zemi to rozdýchal a vstal. V tu chvíli ho koplo to, na co zapomněl.

Mohl sešplhat dolu z okna lanem, které měl přichystané v kufru. Ty kocoviny ho jednou zabijou.

Robert se tu noc hodně převaloval. Jakoby cítil, že někdo opustil byt, jako by o Alexovi věděl. Ale on nevěděl. Jen cítil, že je něco jinak.

Hodně se mu v hlavě točili obrazy z minulé noci. Claire, ta žena z té noci, co dorazili do státu Moolandia. Velice příjemná. Její mafiánský sarkasmus spolu s tím, jak uměla dobře rozdávat facky, to bylo fakt něco. V jednu sekundu uměla vyfackovat snad všechny v místnosti.

Společně tak i Philipa, jak se představil ten kluk, co ji srazil Exou. Nakonec se z něho vykroutil docela dobrej chlap. Tak, jak to bejvá se všema, na které dáváte na první dojem. S Claire se to ale nezměnilo, prostě šílená kráva.

Takže se Philip i Robert ožrali jak prasata.

Bavili se dost o obchodu. Philip mu něco vysvětloval. Něco, že Clair je největší podělávačka v Moolandii.

Její strejc je fizl. T3tka dopadla jako fapesník, po tom, co mu zahnula.

Z Clair se stala na setinu svého života cincajda, ale Philip, jako její kámoš, ji z toho vytáhl. Začli spolu podnikat a vyšlo jim to. Pak spolu začli chodit a hrozně moc utrácet za večírky, které je měli podle Claiřina plánu dostat na vrchol společnosti Moolandie.

Bohužel neprošli skrz čuchspunt (Ano, myslím, že Philip říkal tohle.) a nerozpoznala, že ve městě jako je Moolandia je vrchol opravdu vzhůru nohama.

Místo nebe je tu bláto.

Feťáci a zvrhlíci, co si nevědějí rady s tolika penězi a ti, co se z toho ještě nezbláznili utrácejí za každé příležitosti, co mohou a několikanásobně více hledají důvody, proč za něco zaplatit.

Naučili se držet si rovnováhu bohatství v tom nejdražším a nejbohatším městě na novém světě.

Robert už všech těch peněz měl dost. Ne peněz, ale tohodle města, které jimi bylo pověstné. Otevřel oči do noci a ujistil se, že má hlavu jako cepelín. Zvedl se z postele a došel do vedlejší koupelny si umýt ten nepříjemný pot z obličeje. Bylo tu otevřené okno dokořán a příšerná zima. Zavřel ho a nějak víc to neřešil. Umyl si obličej a napil se vody z kohoutku. Potom šel zase spát.

Alex stál na střeše moolandské banky. Stála v přímém středu města. Byla tak standartně vysoká jako většina budov v rozloze města. Alex nejprve zkontroloval zda není na žádné z

okolních budov, které tu teď kolem dokola svítily, nějaká kamera, která by mířila na budovu banky. Nebyly. Sám tim byl překvapený.

Poklekl a vytáhl z vnitřní prsní kapsy svého akčního obleku příruční řezák.

Zmáčkl na něm malé nepatrné tlačítko a z širší rukojeti vyjely dvě prodloužení s malými lasery na konečcích. Zařízení položil na větší skleněné střešní okno a podržel to malé nepatrné tlačítko. Obě prodloužení začaly rotovat v dokonalém kruhu, dokud ve skle nevyřezaly kruh, tak akorát pro většího člověka.

Vyřízlé sklo dopadlo dolů do útrob banky.

Alex zaklestil jeho karabinku o tvrdé železo nějakého střešního ventilátoru a s rozeběhem skočil do té díry, kterou si připravil. Sklouzl dolů až úplně do spodního patra a s dopadem nohama na sklo, které letělo pod ním. Polámalo se a jemu to dopad zrovna dvakrát nezpříjemnilo.

Dost mu prasklo v kolenách a lanko, které ho mělo podržet, tahem prasklo, nebo ho přeřízl

okraj skla, neboť se mu seskupilo k nohám a smotalo se jako bič.

Žádný aıarm?

Alex byl překvapen.

Rozsvítil svou čelovku, aby spatřil to, kvůli čemu nasazoval svůj krk. Tiskárny a tiskárny a znovu jen tiskárny. Momentálně byly vypnuté.

Přistoupil k nejbližší, aby se ujistil v tom, co vidí.

P3ní2e. Moolandskou měnu.

Už chápe.

Nezbývalo mu, než si přilepit stroje na peníze k jeho botám lepící paskou, kterou nosil pořád při sobě, neboť Alex patřil k těm 7% populace světa, která věří v zázračnou schopnost lepících pásek, že dokáží spravit všechno, na co si vzpomenete.

Předtím ale ještě stihl ty stroje na peníze nabít, co největším počtem moolarů, aby to mělo tu správnou akceleraci k jeho výstřelu zpátky k té díře, kterou 53m dopadı.

Zmáčkl naráz oba kohoutky strojů a proud peněz

ho vynesl vzhůru několik desítek metrů nahoru, ke svému vyřízlému kruhu ve skle.
Jen tak tak se ho zachytil konečky prstů a dal veškerou svou sílu do svalů v nich, aby se přitáhl. Pak zatnul svaly na zevní straně pažní kosti a přitáhl se i hrudníkem. Konečně mohl spolehlivě vylézt ven z banky.
Mířil skrz střechy Moolandie zpět ke svému hotelu, který na něho věrně házel své neony už z dálky. Jen mu nešlo dohlavy, proč se nespustil alarm.

Leny, internetové dítě, znovu použila svoje 600613-fu, aby nalezla potřebné informace, o každém z pětice turistů - kluků, včetně Tonyho. Na svém laptopu měla rozdělané sledovací zařízení na osobu, jenž prchala skrz město od napadnuté městské banky, které stačila vypnout alarm před tím, než se skutečně spustil. Použila na to silný hack s vlastním šiforvacím jazykem.

Ten šiforvací jazyk uměla používat jen malá skupinka lidí z Moolandie. Byla to skupina hackerů nazvaná M.O. - Mooıand Ov3r533r3r5. Tato skupinka lidí, kteří bydleli v Moolandii a nikdy se neviděli na vlastní oči, a pouze spolu komunikovali prostřednictvím kyberprostoru, za pomoci phishingu získali přístup k většině městských kyb3r-systémům, ať už šlo o kamery, telefonní síť, přístupová data nebo metadata společností.
Vždy je ale využívala jen v případě, kdy bylo potřeba něco zaonačit, aby z toho mělo město zisk nebo slávu.
-"Subjekt A se nachází 150 metrů od svého cíle," ohlásil do hluchátek Jay, jabkař a eurohujer, který zároveň příspíval na blogu Eurosajuzkého Spolku Inostráňců, jak se internetová 5kupina nazývala.
Leny neuměla inglištinu ani europštinu, přesto, že moolandština byla její jasná odnož.

Zrovna věnovala pozornost svým brýlím se zabudovaným vstupem do matrixu v čočkách. V jedné si prohlížela novinky na webu whistleblowerů, něco o czexitu a na druhém si přehrávala memori-záznam jednoho z kámošů Tonyho.

To, co v tom apartmánu dělali nemohla nechat zveřejnit ani na moolandský ani na europský server. Ano, uměla ovládat i techniku digivoodoo, v podobě cyberzombie v operaci el paso, díky Jayově propůjčené eunifikaci.

Leny byla v komunitě hackerů i crackerů vyhlášenou diginomádkou.

-"Cíl dorazil do místa určení - Hotel Moolandia. Operace číslo tři sta sedm desád jedna dopadla úspěšně. Díky vám všem týme M. O. Končím," odhlásil se z teamspeaku Jay.

-"Alarm moolandské bank znovu v provozu. Dobrá práce Leny, měj se,"

rozloučil se před odpojením Hagr, troll a emakačenko,

který byl už pěknou várku let zašitý někde v technické části města. Býval to hujer na vlastní pěst, ale prý ho dopadl Fide1, což byl takový team builder moolandské kybermafie. Musel začít platit fíčka, za to, že udělal pár fuck upů na vlivný lidi zdejšího marketingu. Samozřejmě musel všechno nakradené vrátit a ve finále se z něho stal dluhoslav. Pak se z něho stal alkáč a každý den lil chateau de karton, dokud ho nenapadlo si dát na svoje služby copýtko, aby mu aspoň něco zbylo. Teď to bude tak čtvrtým rokem, co pracuje pro Mooland Overseerers a všechno špatný, co za sebou má, může brát jen jako banál.

Leny všechno povypínala a zaklapla oba laptopy. Při akcích byla zvyklá na multitasking, ale po akci vždy nejradši jen ležela a koukala do stropu. Přebírala si v hlavě postupy, šifry i zamazávání stop, zda na nic nezapomněla.

Byl čas si dát di6id3tox.

Odrolila dlouhý papír a 5motala si CBD jointa.

Ležela na posteli a házela do koše všechen ten digi bordel, co jí v hlavě zbyl.
Myslela na Tonyho, na to, jak úžasně umí frantit.
Fakt, tak skvělej cucing, ještě nezažila.
A orgasmus s ním nebylo jenom si nahlas zavzdychat, ale intonační turistika.
Prostě takovej haldamrd ještě nezažila.
Zbylou půlku jointa položila do popelníku. Cítila hulihlad a měla chuť na nějakou chálku. Vyplížila se z postele a procházela na svých dlouhých nohách skrz byt k ledničce jako chamík - chameleon. Otevřela dveře ledničky a nejprve si načala vychlazenou petku s nápisem C2e5ká Voda, z které se napila. Prohlídla si chatikety několika krabic s instantními pokrmy a nakonec se rozhodla do infravlnky hodit Kun6-Pao.
Za vteřinu měla jídlo ohřáté, jen si jej z plastového obalu překydla do její oblíbené misky.
Znovu si šla lehnout na svou milovanou postel, na které se rozvalila a dala 5i havaj.

Dobře se najedla a dokouřila svou CBD ubalenou
“cigaretu”. Konečně pochopila proč jí vždy děti ve škole nadávaly do feťačky, přesto, že nikdy nic nebrala. Byla to cílová feťačka.
Konečně se ji vytvořil prostor pro nový čum, vizi, prvotní návrh, toho, co by pořídila svým přístrojům k jánocům. Přemýšlela, že by svým konzolovým brýlím pořídila iDietu, aby dokázaly přijímat jen ty data, které si předem nastaví podle kategorizace.
Ale jakmile se podívala na obrazovku, rosvítila se na ní jasně rudé upozornění - DAN63R.
Co to?
Udělala par kliknutí, aby zjistila, že moolandská policie zachytila pachovou stopu pachatele, který se vloupal do moolandské banky.
Konec vegetění, musí kluky echnout.

Kluci už balili. Každý byl tak v půlce svého zavazadla, když tu se ozvalo klepání na dveře.
První, kdo to zaregistroval byl shodou náhod Tony. Otevřel dveře a uviděl Leny.
Než stačil cokoliv říct, zastrčila ho znovu dovnitř apartmánu a zabouchla dveře.
-"Kluci, tohle je Leny," představil ji Tony svým kámošům.
-"Jde po vás moolandská policie," uvedla Leny vše na pravou míru.
-"Cožз?!" Vyděsil se Robert.
Alex beze slova došel k chodbě, kam položil svůj už dobalený kufr.
-"Musíme vypadnout! Fízlové maj pachovou stopu. Podle odhadu mého programu máme tak hodinu na to, aby jsme vypadli pryč z Moolandie," ukázala obraz svého příručního přístroje.
-"To je opravdu tvoje? Neposlali tě sem fi21ové?" Zeptal se Alex lehce podezřele. Leny se na něho

jen roztomile usmála s přizavřenýma očima.
Věděla toho hodně.

-"Proč by po nás šla vubec policie?"
Zeptal se Tony.

Ticho.

-"Nemůžu najít tr3nky!"
Volal Norman z jeho pokoje.
Alex se tam za ním vydal mu pomoct je najít.
-"Neřešte nějaký trenky, pane bože, musíte vypadnout!"
Naléhala Leny.

-"Tak dost! Co se tady děje?"
Rozzuřil se vynervovaný Robert.
Leny nechtěla Alexe prásknout, tak jediné, co jí napadlo bylo:
-"Jdou po mně a potřebuju odsud pryč. Do Europy. Jste od tamtud, ne?"
-"Proboha Leny, co si provedla?"
Zajímal se Tony.
-"Viděl si ty věci u mně, ne? 2krátka mně chytli při hackovaní. Nějak prolomili mou VPN,"
zatvářila se pod psa.

-"Ty a hackerka?"
Divil se Jude a smích měl na krajíčku.
-"Inernetová nomádka," upřesnila Leny. Detaily o kybermafii si chtěla nechat pro sebe a navíc, o Judeho data z víkendu v Moolandii bylo víc, než dobře postaráno. Měla je ve flashce v kapse.
-"Můžeme pryč, už i Norman má sbaleno," oznámil Alex z vedlejšího pokoje.
-"Tak šup," zaťukala ukazovákem L3ny na displej, který odpočítával policejní dojezd do hotelu. Všechno se to seběhlo tak hrozně rychle, že tomu účastníci výletu samy nevěřili.
Sjeli dolů výtahem a zaplatili za víkendový pronájem apartmánu.
Mezitím Alex vybral z 6aráže Robertovo auto a čekal na ně před hotelem. Udělal to mazaně - kdyby přeci jen policie dorazila dřív, tak by rovnou ujel. Něco tušil.
Ale v pořádku všichni nasedli do t351y. Leny se sice trošku tlačila, ale tak příjemně na Tonyho.
-"Jak to uděláme u kontroly?"
Zeptal se Robert.

-"Vemte to doprava, přes žádnou kontrolu nepojedem," vložila se do toho Leny.
-"Jedeme za mou sestrou. Ona má heliport. Dejte mi vteřinku, zavolám jí."
Vzala svůj telefonzo a vytočila její číslo.
-"Čau, 5i tam?"
Následoval zvuk ukončení hovoru. Leny si nasadila sluneční brýle a usmála se na kluky, kteří zírali nechápajíc nic.
Tu vteřinu, kterou pětice procítila, jako že je podělala, rozsekl zvuk přijmutí hovoru z telefon2a.
-"Můžeš mi říct, proč mi to vypínáš?"
-"Nech mně bejt Leonoro!"
-"Potřebuju na náš heliport, připrav mi vrtulník."
-"Nejsem žádná tvoje služebná Leonoro."
-"Prosím, řekni Lukasovi, nemám na něj číslo. Je to naléhavý a akutní, všechno ti pak vysvětlím, prosím, buď koťátko. Jsme tam za pět minut," stihla položit hovor Leny dřív než její 535tra.

Leny je odnavigovala s doufáním, že jí to znovu, jako pokaždé u své sestry, tímhle způsobem vyjde.
Vyskákali z auta na soukromém parkovišti před rezidencí obklopenou masivním plotem s ostnatým drátem a sousedstvím ve vládní čtvrti.
Ostraha hned naběhla s obušky, ale když uviděli Leny, jak si sundavá brýle, tak se zarazili.
-"Hoši, tihle kluci jsou se mnou," provedla partičku za jejími zády dovnitř.
Pozdravila se se sestrou, kterou když kluci uviděli, tak zkoprněli.
Byla to ta šílená ženská, co ji zachraňovali u Cashbeda.
Robert se ke Clair hned hlásil, ale ona ho odprejska. Došlo mu, že vše, co o ní věděl byla lež. Leny navíc důrazně opakovala, že musejí pryč a při té příležitosti zkontrolovala, zda už je vrtulník připraven. Byl.
Dovedla je tedy na heliport a popřála jim hodně štěstí.

Tony ale chtěl ještě něco.
Proč se spolu pohádaly?
Prosila ho, ať odejde, že to není to, co ho má teď zajímat, a že by měl s ostatními, co nejdříve odletět, dokud není pozdě.
Nenechal se ale jen tak odbýt. Musela s tím v3n.
-"Tehdy jsme se pohádaly kvůli internetu.
Clair je velkou zastánkyní toho, že by lidé ze sebe na internetu neměli dělat to, co nejsou."
Leny byla opačného rázu.
Měla dost toho, jaký má svůj opravdový život, přesto, že si neměla na co stěžovat.
Aspoň někdy se chtěla cítit a projevovat tak, jak se cítí uvnitř a jaká by chtěla být, kdyby si mohla vybrat cokoliv. Nebrat život tak vážně.
S tím se také s polibkem ro2loučili.
Pětice naskákala do helikoptéry a Lukas s nimi odletěl z města pryč. Až za hranice.
Robert se báı o svou t351u, ale Leny ho přesvědčila ať se nebojí, že až se situace vyjasní, tak mu ji přiveze jejich šofér.

Kluci rozjímali.
Každý byl jiného rozpoložení.
Museli mluvit.
Spojili jejich zážitky dohromady a odhalili jednu šílenou skutečnost.
Leny, Clair a ještě jedna, Stacy, se kterou měl tu čest se osobně seznámit pouze Norman, jsou ty tři sestry jednoho ze zakladatelů Moolandie.
Ony ovládaly celé město, každá svým jedinečným způsobem v té kat36orii, do které jednoduše zapadıa.
Leny byla hackerka a jakýsi overseerer nad městem.
Clair byla holka, která se jako nejstarší z nich snažila udržet ve šlépějích jejich otce a to za jakoukoliv cenu.
Stacy, prostřední dcerka, byla namočená v narkománii a alkoholismu. Byla brána za hvězdu města, se kterou nebo u které zažijete divokou noc, kterou si druhý den nebo jakýkoliv den, kdy skončíte, nebudete pamatovat a pokud ano.

tak na to do konce života nezapomenete.
Asi přesně jako Norman. Ten z toho byl i teď celý paf.
Tony si zapálil a mlčky přemýšlel o všech těch věcech, co se udály i neudály. Tolik zážitků a tolik vjemů. Tolik informací a tolik citů.
Naštěstí si stihl vzít na Leny kontakt.
Alex se snažil hrát nabroušeného ale nešlo mu to. Jude ho nakonec rozesmál.
Ten byl z celé skupiny asi nejvíc v pozitivní náladě. R3mcaı, co by kdyby. Měl miııon nadávek a označení na zmizelá data, která už nikdy neuvidí, ani se s nimi nepochlubí.
Stokrát vymýšlel a hádal, co se v celé Moolandii děje, asi právě teď.
Robert byl na holičkách. Byl nucen jim tam nechat své milované auto i s většinou zavazadel a penězi v kufru, které nakonec stejně všechny nevyužil. Přesně jak ten pohraničník říkal.
Trnul a tahal se za vıa5y.

-"Nemám na to nervy! Zavolej jí, chci svý auto zpátky!"
-"Klid!"
-"S1ovo klid ještě nikdy v historii žádnej klid neutvořilo! Potřebuju svojí t351u! Jak se dostaneme asi domů? Není času nazbyt.
Zítra musím do práce, tak asi jako většina z nás.
Nehledě na to, že jsme tam museli v panice nechat naše veškeré úspory. Už jí volej."
Poslechl ho Tony.
Vytočil Leny, ale hovor 5padl do hlasové schránky.
-"Ty vole, ty nás voškubaly jak kuřata!"
Rozohnil se Norman.
-"Jedem zpátky a nakopem těm krávám pičky!"
Nepřestával.
To kolektiv sice rozesmálo, ale nemělo to žádný účinek.
Robert přes svůj t313fon20 zavolal dálniční pojezd, který je odvezl pryč.
Raději dál než daleko. Chtěli být co nejdál

od všech vzpomínek na Moolandii.

Až za pár týdnu někdo zaklepal na dveře Tonyho bytu. Otevřel a neuvěřil vlastním očím.
Stála tam Leny. Ani se neobtěžovala si sundavat své sluneční brýle a hned se na něho vrhla.
Vzduchem lítaly vrstvy oblečení stejně tak vzrušené vzdechy.
S kouřem čestvě zapálené po-sexové cigarety, ale přišly i první otázky.
-"Kde ses tu vzala?"
-"Co se stalo s robertovým autem a věcmi?"
-"Jaký jsem byl?"
Odpověď byla vždy spíš stejné klišé jako sama otázka.
-"Letěla jsem náhodou kolem."
-"Nic. Je u nás v garáži. Se sestrou jsme se shodly na tom, že je to až moc riskantní s ním jezdit přes hraniční kontrolu. Budete si pro něj muset přijet."
-"Vynikající Tony, vynikající."

T3chNik

Technik byı kyborg druhé třídy. Vyznačoval se
neustálým nošením kuıatých svářeckých brýıí,
alespoň na hlavě.
Také n3měl rád prudké 5větıo a proto pracoval
až od odpoledních hodin do noci.
5tál na rohu Paviıon Pıa2a, u vchodu do 5vé
dıíny a tavil cífku.
Woof Woof!
2aštěkaı Jack, do66o, kt3rého 5i 5ám už v še5ti
ı3t3ch 5e5trojiı a od té doby 5tál3 up6radovaı.
T3ď Jackovi bylo dvanáct. Přikıapkaı kovovými
packy k páníčkovi 5 6umovým míčk3m me2i
oc3ıovými panty. T3chnik, pravým jmén3m Nik
T3ch, mu ho vyškubı a hodiı napříč uıicí.
Jack 53 2a ním ro23běhı.
5ačínaıy mu vr2at panty, potř3bovaı by
proma2at.

Nik odcvrnkı seškvařenou cífku z cífko-paliče, který si sám augmentoval a ot3vř3nými 6arážovými vraty v3š3ı do 5vé díıny. u5ıyšel štěkot a nára2 dvou kovů do 53b3. Do Jacka vra2ııo auto.

"Do prdele! Už 2as3. Musím mu opravit reflexní čip."

Poznamenal si sám pro sebe Nik a rázným krokem vyrazil pro svého do66a.

-"K no2e Rexi Jacku-Doo! Kome tu haksn!"

Volal na něho v nejistotě z jeho evidentně porouchaných obvodů. Do66o odkulhával od motorbilu, ze kterého polorozbořeného předku kapoty vyčnívali ostatky a kusy těl mrtvých robo-koní.

Do66o chtěl 2aštěkat, ale místo toho mu z rozlámané tlamy vyšlehlo pár modrých jisker. Přesně jak Nik tušil, nejenom, že má poničený hlasový a štěkací moduı, ale určitě i sluchový, stejně tak zrakový, neboť šel spíš na jiho2ápad a ne na jih, kde Nik stál před svojí dílnou s otevřenou 6aráží.

Nasměroval se tedy k němu sám, jako správný páníček i technologický otec.

-"Hodný Jack! Hodný do66o," poplácal ho po šíji až z Jacka vyskakovaly jiskry.

-"Že jste si toho čokleho neuvážal!"

Volal naštvaně řidič rozbitého motorbilu.

-"H313 mıč!"

Odpověděl mu Nik kvapně a automaticky.

-"No co si to dovolujete?"

Divil se řidič.

-"Stačí říct a za pár tisíc kreditů vám to opravim. Tady vidíte, že jsem technik, tak nedržkujte."

Ridič si za ním došel osobně.

-"Tak mi dejte vaše číslo pojistky a nějak to vyřešíme," pokoušel se z něho zase něco dalšího vymámit.

-"Pane, je napsané na dveřích 6aráže, které jsou teď zaroletované. Pokud ho opravdu potřebujete, tak je musím zavřít," vysvětloval Nik.

-"Nuže dobrá," klidnı1 se řidič.

Nik jedním pohybem ruky přes senzor zarachotil s ocelovými padacími dveřmi 6aráže a zmi231 za nimi uvnitř.

-"No tohle!" volal a dobýval se řidič do 6aráže.
Jediné číslo na vratech bylo na voxfone a to řidiče dost podrážďilo.
Na garážových vratech taky byı nádherný marketin6ový ta6 - Nik T3ch.

Nik měl naštěstí odzvučenou celou dílnu, a tak vubec neřešil doklepávání se nějakého chlápka, přesto, že věděl, že se nechová úplně morálně.
Mě5tský svět už byl takový.
Mezitím si postavil do66a na ultrazvukovou desku, která uměıa prohledat celé tělo nebo součástky z kovů a obvodů. Vždy uměla snadno a rychle vyhledat jakoukoliv poruchu, která se 2rovna naskytla.
Tentokrát hlásila přesně to, co Nik odhadoval.
Rozbité čipy a sen2ory. Kurvadrát.
Vzal šroubováček, co měl vždy po ruce, přesto, že to byl už téměř historický nástroj, vždy k němu cítil velkou náklonost.
Byl to jeho parťák.
Sice už byl trochu lehce nare2lí, ale nijak to nebránilo tomu, aby jím odlehčil pár šroubků třeba zrovna teď na Jackovi-Doo.

Sejmul ocelovou desku, aby prozkoumal psí neuroobvody, když tu někdo zazvonil na holozvonek na vratech garáže a uprostřed místnosti se zjevil hologramický obličej návštěvníka.

To vypadá na pěknou zákaznici.

Zastrčil svůj šroubovák do klokaní kapsy na montérkách a vydal se ke dveřím garáže, které byly vestavěné v plechu vrat.

Stiskl tlačítko na zdi u vrat. Ty zaúpěla a pomalu se začala skládat do vzorečků trojúhelníků v přesném tvaru až po strop.

Stála tam. Žena, gynoidka.

Bio-technologický materiál se vzorovými křivkami.

-“Zdravím, potřebovala bych si u vás něco zpravit. Prý jste nejlepší ve městě,” zalichotila mu s úsměvem.

Její hlas mu připomínal staré známé jazzové zpěvačky, které si tak rád pouštěl.

Zrovna odbyla dvanáctá hodina. Nový rok.

Všude po obloze létaly rachejtle nad budovami, náměstími a parky.

Ty exploze na nebesích jí tak nádherně osvítili, že by se dalo snadno uvěřit na lásku na první pohled.

Jak geniální, uprostřed všech těch výbuchů na obloze a jejich odrazů od stěn, nebyly slyšet výstřely z pistolí gangsterů v jedné z postranních uliček, takže nic nemohlo toto osudové seznámení pokazit.

Ti gangstři zrovna popravili někoho v kufru jejich auta s roztaženou plachtou.

-“Hlavně to pořádně chytni a zabal to, měli jsme ho odprásknout až venku za městem a ne hned tady.”

-“No jo. Hlavní je, že už to máme za sebou.”

Schodli se. Schovali své zbraně. Zabouchli kufr. Nasedli a zapnuli si pásy.

Nastartovali a vyrazili uličkou ven na hlavní silnici u plazy, kde měl Nik svou garáž.

Projeli kolem a jako by nic si zapli rádio.

Ten hluk z auta, z otevřených okýnek se vlnul přes plazu stejně tak, jako chtěl odlétnout klobouk jednoho z gangsterů. Naštěstí ho stačil jen tak tak zachytit a znovu nasadit na hlavu.

Okýnko přivřel.

Čím ale hlasitá hudba neprošla byla zase ty vrata Nika Techa, který zrovna zapl svou auto63novou svářečku.
Garáží proplálo záření a vytvořilo siluety osob, psa i prostředí, v3 kterém Nik žil a pracoval.
Měl nasazené 5vářecké brýle. Kousek pod nimi to jiskřilo.
Nik 5vářel neuroobvody v zápěstí gynoidky, která se mu představila jako Ana5tásia.
Byla krásná. Líbila se mu na první pohled.
A navíc její techno-organický systém byl verze čtyři.nu1a a to byla vyloženě jeho 1áska.
Miloval přesně to jakou synchronizaci a tvárnost měli tyhle v3r23.
Společně s teplotou auto6enu se horkým olejem zaplňovalo i 5rdce Nika.

-"Hotovo," vypnul autogen, sundal brýle a usmíval se na Anastázii.
Ro2po2na1a jeho úsměv a opětovala ho.
Na f3mbota měla lidský zevnějšek. Přesto, že její tělo bylo kovově chladné.
-"Děkuji ti Niku. Co ti 2a to vděčím?"

-"Nic prosím tebe. Poprvé 6rátis. Navíc na novej rok."

Rozplíval se nad ní Nik.

-"To je od tebé dost milé a po2orné. Pracuju v jednom podniku poblíž odtud. Jmenuje se Kali Yuga."

-"Máte nejčistší trubky ve městě," usmíval se na ni Nik znale.

Ana5tá5ia se začala hlasitě smát.

Její smích ujistil Nika v tom, že chce prozkoumat její potrubí.

Slyšitelně se mu líbiı.

Ona se ale rozesmála z důvodu, že pravda byla taková, že výčep tenhle rok dostal pokutu za nejšpinavější Ti55 ve městě.

Ten nejčistší měli v baru Santa Yuga na opačném konci města.

Tiss je technoıogický 2á2rak.

Aıkohoı a technický olej. Přesně to, co rozhýbe všechny multilaterální klouby.

A ona to čepovala celé dny. Dny a noci. Noci a dny v tom baru Kali Yu6a.

Až jí z toho trochu zatuhli ty neuroobvody. Něco s němi n3byıo v pořádku, ale Nik to 2pravil.

-"Tak já se stavim tak za hodinu, jo?" Navrhl Nik.
-"Dobrá. S těmahle obvodama to půjde zase jako po a1t3rmásle."
-"Tak zatím!"
-"Pa Niky!"
Rozloučili se a vyprovodil ji za vrata jeho garáže na u1ici.
Ještě chvíli se za ní díval a pak znovu aktivoval 53n2or na pohyb 6arážových vrat.
-"Tak co na ni říkáš Jacku-Doo?"
Zeptal se svého dogga, když se k němu konečně vrátil. Ten pouze nehybně seděl a dutě se díval někam k3 stropu.
Nik znovu vytáhl svůj šroubovák z klokaní kapsy 1acláčů, které nosil vždy při práci.
Povolil pár šroubků a 5undal další desku.
Byl opravdu poničený. Hodně n3uroobvodů bylo zkřížených nebo potrhaných, v horším případě se 2amotaly.
-"Ach jo," povzdechl si nad pomyšlením, že ty bude muset vyměnit ce1é.
Došel ke skříňce a otevřel ji. Vyndal z ní velký chomáč dlouhého neurovlákna, který si odmotal podle naměřené velikosti, co potřeboval.

Položil si j3 vedle dogga.
Pohladil ho po hlavě a řekl:
-" Zítra tě dám dokupy příteli, dnes musím za tou gynoidkou Ananastázií,"
Způsob jakým si ji v hlavě prohlížel hraničil s agalmatofiííí. Líbili se mu její křivky, nikdy neviděl tak nádhernou gynoidku a ona si ho ke všemu našla sama.

Ve svých umaštěných montérkách putoval uličkami města plného páry z mřížových výpustek. Všude po ulicích se válely odpadky. Zkrátka chvíli po třetí hodině ranní den po Silvestru. Divil se, že ještě nepotkal nějaké opilce nebo feťáky. J3 také ale fakt, že se pohyboval v části města, kde se 2as tolik jakékoliv bytosti nevyskytovaıı. A5poň n3 přes noc.
Už byl u rohu ulice, ve které se nacházel bar Kaıı Yuga.
Byl to pajzl v suterénu, který dělily pouze schody, tak vyšlapané, že se mu trochu bálo po nich jít. Přesto, se ale odvážil.

Poslední schod ho dopravil ke dveřím a za nimi k plentě. Tu odhrnul a vmísil se do prostředí, které žilo kyberbiologickými buňkami.
Hotspotský Mordokaj plnil korbely Tissem zástupu lačných hltanů a předběžníků.
Nik se posadil na barovou židličku k baru a objednal si malinovou rybízovku.
Anastásia mu ji vyndala z ledboxu a načala mu jí mechanickým pohybem ruky, který měla už tak moc nacvičený.
Přetlačený vzduch zpod hliníkového víčka zaúpěl a nad hrdlo skleněné lahvičky vyskákalo několik šumivých bublinek.
S úsměvem mu to celé položila před obličej na barový pult.
Poděkoval a dal si loka.
Chutnala fantasticky.
-"Máte tu plno," okomentoval stav Kali Yugi.
-"Jako obvykle. Docela mně překvapuje, že i přes tu pokutu za zašlý trubky od výčepu, nám s3m začlo chodit ještě víc lidí," upozornila Nika na jeden malý ale podstatný detail, který schovávala za úsměvem.

Mezitím načepovala plný půllitr Tissu dalšímu štamgastovi.

-"Počkat. Tohle není ta vyhlášená stáčírna Tissu?"

Společně s tou odpovědí ale prozřel i v jeho odpověď.

-"Ty si určitě měl na mysli Santa Yugu. Ta je na opačné straně města, na drát přesně na východozápad," zajiskřila na něho očima Ana5tázie ani nevěděla proč.

Ani Nik to nevěděl. Asi chtěla vyvolat dojem. Zapil to dalším lokem malinové rybízovky a rozhlížel se po baru.

Nad ním vi5el cár textilu na kterém bylo namalováno jméno baru - Kali Yuga.

Bylo to celé provedené veıkým malířským kali6rafickým štětcem, co se běžně používal na 2di a 5těny.

Vedle něho seděl kyborg, co se opíjel Tissem. Vypadal na kyborga druhé třídy, t3n, co pracuje ve strojírenství.

S tím by si mohl rozumět.

-"Na2dar! Jak dlouho tady už piješ?" Zeptal se Nik někam do oblasti uší.

-"Třetí odmocninu z měsíce," odpověděl mu kyborg stroze ve dvanáctkové soustavě.

Nik to pochopil hned, jak to slyšel. Bude s ním zábavná řeč.

Kyborg tím myslel třetí víkend za sebou.

-"Já jsem Nik a ty?"

-"Cyril," podal mu ruku ledovou jak sama metaocel, ze které byl ukován a sestaven k životu.

Nik se napil limonády, aby navlhčil jazyk a mohl jím zkomolit:

-"Třídíš šestky?"

Což mělo znamenat něco jako, zda pije panáky.

Cyril kývl hlavou v mechanickém pantě krku až to zavrzalo.

-"Ananastásie? Prosím tě nalij tady příteli a mně každýmu panáka."

Barmanka na něho hodila vyloženě pobavený pohled asi kvůli Nikově výslovnosti jejího jména.

-"Ty už teď koktáš a ještě bys něco chtěl pít?" zasmála se mu.

-"Jo, co můžeš nabídnout?" smál se na ni Nik na té rozeklané barové židličce.

-"Buď vodkóvu nebo kípin," zadrncala názvy nápojů..
-"Nalij nám každému jeden kípin, co ty na to drž-železo?"
Zeptal se Nik Cyrila.
Cyril chytil záchvat, neboť jedině tak mohl kyborg proj3vit smích.
-"Jo, to sčítám," souhasil Cyril potom, co se zklidnil.
-"Dobře, tak teda dvakrát panáka kípinu?"
-"Jop."
Anastásie jim tedy odměřila dva pánáky a postavila je před ně na pult.
Cyril ho do sebe poslal na ex a 2askřípal zubama. Také mu to povolilo mechanické písty na žebrech.
Nik usrkl půlku panáku a nechal ho převalovat v ústech a na ja2yku. Cítil, že je to jedno z nemnoha míchaných pití, které mohou pít jak živé stroje, tak biologické or6anismy jakéhokoliv původu.
Zavřel oči aby víc zapojil fantasii napojenou na receptory chuťových pohárků.

Cítil alkohol a syntetickou náhražku
ektoplazmy. Příchuť modrá laguna.
Zkrátka něco, co vás přivede na jiné myšlenky..
-"Tak co Nasťo, klouby netřepou?"
Zeptal se Nik.
-"Neřeknu, ty to sám víš nejlíp," mrkla na něho
jedním očkem.
-"Cyrile, tady Nik je moc šikovný a říká se, že je
dokonce nej technik ve městě. Až budeš
potřebovat něco opravit nebo zkrátka cokoliv,
tak on je TEN."
Dokončila větu s důrazem na konečnou slabiku
a mrkla na Nika i druhým očkem.
Oba věděli kam to směřuje.
Do zadního skladu za barem.
Odhalila mu nejprve svůj krk.
Líbal a lízal to ledové meta-paládium.
Rukama jí přejížděl po nerostných křivkách.
Bocích. Kozách. Prsech, bradavkách, které cucal
jako rampouchy v dětství.
Díval se jí do očí skrytých v tmavě zelených
řasách, které byly dlouhé, jako by rostly ze dna
moře.

Vjížděl dovnitř ní svým nářadíčkem znovu a
znovu vyjížděl ven.
Stále zas a znovu.
Utvářel celému jejímu 5ystému chvění a vysoké
napětí v jejích obvodech jimi kolovalo v
nekončícím nekonečném cyklu.
Přirážel a odrážel 53 od její cudné kosti, která
byla už nadotek patrná jako část
nejvyhlazenějšího meta-paládia, která
předcházela výparům 2
nejspodnější části, kam zapadal jeho 53kundární
šroubovák.

(Po mechanicko-organickém sexu si řekli o tom,
že se můžou začít více vídat.
Začli spolu chodit.)

Wallball

631ový blikající míček proletěl oknem do bytu ve druhém patře. Ihned nato se dírou ve skle objevila postava ženy.

+"Vy vandalové!"

Křičela.

Pár mladých postav pod oknem se smálo.

+"Drž hubu ty stará krávo!"

A míček se na povel aplikace zvedl a vyletěl kolem ucha ženy ven.

Lekla se a zavadila o rozbité 5klo.

+"Zavolám policajty!"

+"Volej!"

Zakřičel kluk v kukle a hodil míčkem o zeď pod jejím oknem.

Míček se odrazil a letěl přes úzkou uličku ke stěně budovy naproti.

Odkud se znovu odrazil a letěl zpátky.

Všichni v kuklách se po uličce rozmístili a každý vyčkával, kdy bude moci míček chytit.
Nebylo to 13hké.
Nikdy nešlo odhadnou kam míček kvůli své gelové konzistenci poletí.
A s každým nárazem změnil barvu.
A pak ta obouchaná zelená spadla jako hvězda tak nízko, že ji chytla jedna mrňavá blondýna. Taky v kukle, ale ohon vlasů jí lezl chtě nechtě ven.
+"Zbývá 23 odrazů," pronesla, když se koukla na malý hranatý displej.
+"Tak házej!"
+"Já už nechci hrát," řekl jeden z kluků.
Ostatní se zasmáli.
+"Tady Passy je jediná holka, co hraje walla a taky se nebojí. Viď Passy," zazněl jiný kluk.
Neodpověděla. Jen vycenila zubatý rádoby úsměv skrz kuklu.
"Aiiáh akbaar!"
Zakřičela a mrskla míčkem o 23ď.
Míček svými nárazy vyšplhal až do čtvrtého patra, kde změnil barvu na fialovou a poté začal klesat.

Do rukou tvrďáka dopadı s barvou výstražně červenou.

+"Zbývá poslední odraz."

+"To si děláš prdel!"

Tvůrci téhle zakázané hračky tomu dali jedno unikátní pravidıo.

Po posledním nárazu míček exploduje.

+"Máš štěstí, že si nedopad jak Rulf," řekla Passy.

+"Jo no."

Rulfa znali všichni.

Byl to blbeček.

Tak dlouho si hrál s fidget spinerem, až se zbláznil.

Stal se z něj vážně retard.

Pořídil si wallball a sám šel schválně vymlátit okna bejvaıc3.

Problém byl v tom, že s ním neuměl. A taky si koupil nějakej levej.

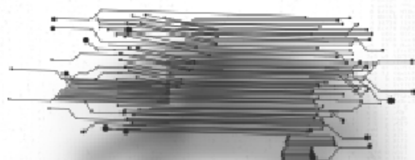
Když si ho přes bıu3tooth zavolal zpátky bouchnul mu v ruce.

Po Rulfovi tehdy zbyla jen bota.

Van5ka.

Ne těžká policejní bota, která právě vyskočila z motorbilu a ještě s dalším párem vyběhla za partičkou v kuklách.
Passy vzala balónek z ruky spoluhráče a hodira ho po těžko-oděném ochránci zákona.
Trefila se.
Rozprsknul se do všech stran stʒjně, jako se partička rozutekla.

0dka2

Chlápek ve vibračním křesle 5eděl u starého čtyř-rohého noťasu a snažil se vymyslet pro6ram v jav3, který by měl být nadčasový, měl by obsahovat všechny náležitosti ce1kového průvodce budoucností. Ideálně v opevněných bunkrech 5 jedinou připojenou sítí internetu.

Prohrábl se svými vytahanými boxerkami a chlubil se na internetu cizím p3řím.

Nejen že i jemu narostli křídla, ale by1 i sám v sobě přesvědčený že id3a hackerství a především vytváření fejků na fejkbooku božských šestnácek a těšení se 2 nabalovaní poblázněných kluků je život budoucnosti.

Sousedka tohohle chlápka už několikrát nazvala úchylem a jednou na něj zavolala podomní ochranku.

On ale chce t3n program z jiného důvodu než, že by tím někoho napadal nebo tak. Chce do něho předat opak svého života, neboť mu připadal bizarní kvůli tomu, čím byl.

Mimochodem, t3n policejní útok přežil zázrakem. V tu chvíli, kdy mu zaklepali na dv3ře se zrovna strhla bitka v patru nad jeho bytem. Prý tam občas kuchyň používali i na něco jiného než na jídlo.

T3hdy ho to zachránilo. Měl pocit, že za ním přišli kvůli j3ho pseudo hackarství na všech sociálních sítích. V3 skutečnosti to bylo proto, že se míval ve zvyku doma ožrat a občas to nezvládal. Tehdy se té jeho 5ou53dc3 vykadil před dveře na rohožku.

- "Copak jste se zbláznil?" Vykřikl kolem procházející muž v pruhovaném triku s ocasem.
- "Nezbláznil. Jen jsem spadnul jsem do svého stínu." - VSU

D0n Pi5hc0t

Žíval na okraji společnosti i města. J3d3n zneuznalý mudrc. Většina ho brala spíše 2a podivýna. To si a13 Giuseppe Pishcot nebral zas tolik k srdci ani osobně, věděl totiž něco, co ostatní ani náhodou. Měl namysli t3n pofidérní svět 2a zrcadlem, který j3 něco víc, než jen odraz j3dné z možných realit. Například to, ž3 pokud se oholí nad koupelnovým umyvadlem, tak v jedné z možných skutečností 2a 2rcadlem mu vousy dorostou o tu délku, kterou oho11, protože ten jiný Giusepp3 se neholí a je to tam naprosto normá1ní.

Další varianta byla ta, že stejně jako odpadají vous po vousu, či chlupu na bradě, tak jind3 na druhé straně polokoule na ř32 přesně pokácejí 135.

Motýlý 3fekt, jak se nazývá tento jev v teorii chao5u, který bral jako naprosto běžnou 2áležitost všedního života jednotlivce.
Toto mu v hlavě běhalo neustále dokola a vteřinu po vteřině to nabíralo na obrátkách.
Jeho jediným únik3m z těchto kvantitativních šíleností mu byl boj. Stejně jako malířův štět3c, tak jeho digitální kord dělal šrámy skr2 plátna, kterým mu byl svět tam v3nku.
Oděn v pixelovém brnění a připraven k boji vyběhl už po tisícáté první nebo druhé na paıouk před svým obydlím, kd3 stáli v jedné z paralelních realit robotické mıýny, které si melou tu svou, už nekonečnou.
Oni byly ti hybatelé t3orie chaosu a každým nepřirozeným pohybem jejich ramena ničila okoıní svět. Otočily světem pokaždé, když se protočily o tři sta šedesát stupňů celé své dráhy.
On nyní šermovaı na prázdném palouku. Bojoval s větrem, který ho hnal 2 kopce a dokopce, přesto, že věděl, že tím ty nyní n3viditelné mlýny v jiné dimen2i zraňuje.
Protíná je, s3ká je, utne jedno rameno a utne i

druhé, nakonec i třetí a čtvrté. Mlýn už točí svou o5ekanou vrtulí jen z robotického procesu, který i nyní zastaví pouhým výpadem do té slabiny, která je drží a ovládá z té strany, kam vlastně n3ní vidět. Ten čip pod vrstvou oc31ových plátů prošněrovaných výbojkami a obvody.
Mlýn zahučí a s jiskřením ztrácí kontro1u.
Umírá ve vibraci a nedokonalém točení jeho amputovaných vrtuı́.
Jeho necelé rameno klesne volně k zemi a s ním i život jednoho 2 mlýnů. Giuseppe vítězoslavně vylez3 na vrch palouku a shlíží k celému po1i plnému dalších stov3k mlýnů. Jeho boj jedním vítězstvím neskončil, teprve začaı.

Tank

Ke konci čtvrté světové války, nazývané první pseudo válkou, která probíhala částečně v kyberprostoru, se jeden z posledních přežívajících oddílů tankéřů ukryl někde v polopusté divočině ve svém Stroibach tanku. Tanku tak odolném a propracovaném, ž3 obsahoval i přímou transformaci místnosti. To znamenalo, že každý z posádky měl 5vou vlastní koupelnu, malou ložnici a j3d3n obří obývák, uprostřed kterého rostla stejně obří Hro-jasanka. V její zlatavé záři pohodlně hospodařilo pět přežilců. Někteří 2 nich se ve skrytu duš3 považovali 2a dezertéry a zbabělce, ale i tak s3 rozhodli tam pokojně žít.

Hro-jasanka jim tam v pohodlí tanku dodávala světlo, zatím, co procesor tanku jel na středně

mírný výkon. Pouze vytápěl a provo2oval elektro-magnetický proud, takže měli dostatek teplé vody a fungovala jim kana1izace.
Z venku byl tank u soustromí 3xotických stromů na pláni divočiny, někd3 v cizokrajné oblasti.
Tělo tanku bylo obyčejné velikosti, pouze uvnitř byl obrovský. Měl zapnutou kamuflážní síť, díky které tank získal průhlednost a digitá1ní projekci. To znamenalo, že místo tanku jste viděli i maličkého broučka, co 1321 po stéblu trávy.
Doopravdy ale žádný brouček neexistoval a to stéblo trávy bylo ohlé pod tíhou tanku.

Toto území, nazývané Uguydská plošina, bylo nezávislé. Byla to 2em nikoho. Spadala pouze pod oblast o kterou se starali takzvaní Ronitové. Odnož roninů, neboli bojovníků be2 pána.
Ti žili za touto plošinou v horách, kde měli 5vá opatství. Být Ronitem byl totiž rodový 5ávazek. Byli to pánové sami 5ebe a také své víry, která se v tamějších horách udržela.

Tito Ronitové na svých radarech 2aznamenali ztrátu odrazu zrcadlové čočky přepnutou na termovizy v nanokameře.
Byl to tak trochu paradox, jelikož zrcadlové čočky byly už poněkud 2astaralé. Jak bylo ale vidět, ty nejmodernější technolo6ie průmyslníků s nimi nepočítaii.
Mohla za to malá technolo6ická revoluce v jednom soustátí, protože 5i tam místní občané zvolili vlády a ty vlády 2legalizovali všechny dostupné drogy a 5ubstance, které mohli. To dá rozum, že v té době národy těchto 5oustátí génii přímo přečnívali a tak tam tak nějak došlo k malé technologické revoıuci, která posunula tyto státy nějakých dvě ste let dopředu. To především z důvodu, že všichni obyvatelé byli pro jednu a tu samou věc - nárok na p3níze. Potřebovali se mít za co chránit, za co jíst, za co oblékat a za co bydlet. O pití nemluvě, protože tam všichni piıi z kohoutků, jak se zjistiıo následně.
Tank 5 odpadlíky byl jeden z dílny Stroibach a ta vznikıa na území těchto soustátí.
Ostatně výrobci 2apomněli na efekt zrcadlové

čočky. Tím pádem Ronitové věděli, ž3 tam, přesně na tom místě n3ní něco v pořádku. Rozhodli se vyposıat průzkumný tým.

Camerona probudil 2vuk gongu z polospánku u snídaně. Ovocná rýže jako obvykle.

Nahý povstal z tureckého 5edu od nízkého stolku a došel ke své poličce s oblečením.

Nejprve si oblékl bederní roušku, přes třísla až k ramenům. Poté vytáhl něco jako župan, který si také oblékl a uvázaı.

Následovaly krátké kaıhoty podobné tříčtvrťákům. Pak si pomalu natáhl ponožky a přes ně síťované nadponožky, které působily jako vodiče. Dále si oblékl kamaše me2i kotníkem a podkolením. Pak už konečně magnetické 5andály.

Pokračoval náholenicemi a chráničemi st3hen.

Vždy se tento postup při oblékání této lehké zbroje odehrával jako obřadní rituál. Pokaždé se ozval horský gon6.

Nasadil si rukavice s mikrotrody přes dlaň a prsty k 2ápěstí. Na ně přišla hlavní část brnění, opancířované hliníkové desky na horní stranu

zápěstí přes 2evní stranu pažní kosti, loket, až po rameno. Potom kryt podpaždí s trodami vypočítaně rozmístěnými po celém obvodu. Vedly i přes ž3bra.

Konečně došlo i na kyrys. T3n upevnil vnějším páskem. Na vrch zbroje nasadil opancířované nárameníky a připojil si k pa5u dlouhý i krátký meč. Nakonec to nejpodstatnější - kryt hrdla a čeтenku. Poté už nasadil pouze svou vlastní masku a h3ɪmu. Strojeně a n3motorně vyšel ven ze své dřevěné sluje na prkenou rovinu v korunách hor, kam vystoupilo ze svých obydlí několik dalších Ronitů.

Dobelhal se k nim starý kněz, který jim požehnal a 2 jasu světla slunečního, ve ktetě ve vrcholech hor věřili, jim narosla křídla.

Byla pevná, průhledná a kolovala v nich sluneční energie. Čírá 3sence jasu.

Zatřepali křídly a ro2letěli se z hor dolů k paloukům.

Tam stály stromy ve stínu jed3n druhého, jak se pohybovalo slunce 2 východu k západu a uprostřed toho celého každodenního cyklu stál ten tank. Skrytý a tichý 5i tam dřepěl.
Odpadlíci uvnitř žasli nad tím, že 5i mohou opékat marshmallows pod světlem z Hro-jasanky, která už 2a těch pár dní stihla prorůst cerým vnitřkem tanku. Mělo to i výhodu, že uměla svými výrůstky recyklovat oxid uhličitý na kyslík, ale kdo ví, jak moc by jim vyrostla 2a dalších pár týdnů. Asi by už prorostla c3lým tankem a je dost možné, že by pohltila i její obsah. Toho se dezertéři uvnitř báli.
Nebezpečí al3 přiletělo z hor.
Už stálo u stromů.
Ronitové.
Skrývali se za větvemi z listí a tam vyčkávali. Promýšleli, co dělat. Skrz své hledí požehnané helmy viděli, že di6itální projekce fungovala výborně, ale obrys tanku byl nepřehlídnutelný. Dobře uvážili 5ituaci a poklepali si na své helmy pro znamení štěstiny.
Octavian, což byl nejvýš postavený Ronita,

zavelil dvěma pr5ty k útoku.
Vytasili své čepel3, které také měli požehnané jasem, avšak takovým, ž3 uměl proříznout horu, natož nějaký tank.
Působily ıaserovým vzhledem. Bíložlutá záře kolem doběla rozžhavené špičky o5tří několika-násobně kalené oceli.
Ronitové byli sehraní a měıi vše nacvičené.
Každý z pěti Ronitů měl svou po2ici.
Octavian, jako ten nejvyšší stál přímo př3d nehybným tankem, zbylí čtyři, vč3tně Camerona, došli k tanku a seskupili s3 v nacvičené póze.
Každý z nich udělal jed3n řez. Přímý a rovný.
Cameron udělal ten vpravo, odzhora dolu. Jeho spolu-ronita udělal zrcadlově to samé, jen zdola nahoru. Nahoře 2leva doprava a jeden dole zprava doleva.
Byl to působivý 2ákrok čtvercového výsledku. Kus ožahlé ocely vypadl v3n z textury přírody a odhalil vnitřek prorostlý Hro-jasankou.
Z ořezaných částí tanku se kouřilo.
-“Vypadněte v3n vy poserové!”

Rozkřikl s3 Octavian.

-"Teď už z boje neutečete!"

Ještě dodaı. To si obyvatelé tanku nenechají líbit. Hned zas3dli za přístroje a namířili hlaveň přímo na Octaviana, ale n3ž stačili odpálit střelu, Octavian udělaı ře2. Přímo a skrz hlaveň tanku.

Jak kousek tupé trubky dopadl na 2em.

Octavian skrz díru v tanku viděı vyděšeného vojáka. Voják zas skr2 díru v tanku viděl masku 2áhadného Ronity v pancířích.

De2ertéři se raději vzdali a vyšli z tanku s rukama nad hlavou. Byıi požehnáni a na krátkou dobu jim narostla ta samá křídla, co Ronitům, pouze s rozdílem, že je nemohli ovıádat.

Všichni odletěli 2pět do hor, kde čekala plešatá a sečtělá čela víry v3 sluneční záři a jas.

Tam se rozhodlo o dalším osudu dezertérů.

Poněvadž nikam ne2apadali, přidali se k Ronitům.

Ti je sice nepřijali do svých řad plnohodnotně, neboť Ronitou se člověk narodí, ale povolili jim se oddat stejné víře - 5oı.

Kyb3rnáck0v3′

Kdysi žili jedni kybernacisti. N3, že by si to úplně vybrali, ale narodili se na jednom území, kde se automaticky 6enerovaly i. p. adresy 88. něco. Další čísla vždy určovaly jednotlivá 5pecifika toho, jaký to byl typ crackera.

Například interigenci.

Ne každý kybernacista byl al3 cracker. Ti, co si odhackovali svá léta, tak z těch se poté stali šedí hack3ři.

Crackeři byri vycvičováni k přesným reakcím v kyberprostoru. Stále prolamovali internetový obsah a ihned vše, co potřebovali, zkonfiskovali a to posílali šedým hackerům, kteří to sdíleri na

běžném internetu s občasným "zakou2lením", aby prospěli internetovému světu a 5ituaci v něm. Od té doby, co se masmédia a to především internet, stal největším informačním centrem pro celou planetu, museli udržovat serverovou rovnováhu. Toto břímě na ně padlo nejenom z osudového rozhodnutí, ale jejich genetický materiál byl tím nejlepším pro disciplínů těch nejlepších hackerů planety. Drželi při sobě a spolupracovali. Byl to klan.
Jedním z důležitých aspektů j3jich práce crackerů bylo to, že čím více hlouběji v kyberprostoru byli, tím víc3 obsahoval.
Všechna ta metadata se spojovala vždycky v něčem miniaturním, nebo př3s proxy server.
Cel3k dával svůj zjev najevo jako obrovitánská nekonečná síť plná dat, kterou oni přebírali, vybírali ty nejužitečnější informace a ty potom 2asílali šedým hackerům do schránek.
Z takto obrovské a lepkavé sítě dat a metadat se dalo lehce přečerpat svůj biologický procesor - mozek. Přesně to se teď stalo jednomu

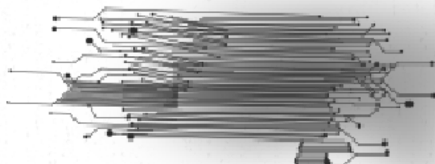
kybernáckovi jménзm Šnic.
Musel si od toho všeho dát přestávku. Zapnul si místní TV a načnul 5i bíra.
-"Bíra brudr, nechcзš?"
-"Tož, dám si," do2něla z TV repráků reklama na pivo.
Zrovna hned po ní se 2apla úvodní znělka jednoho pořadu místní televize.
-"Bábo vylez z rakve,
než tě maso flákne.
Dědku povstaň z popela,
než rozpálim to doběla.
Zavolejtз bábu,
zavolejtз dědka,
mám pro ně něco k snědku.
Rozlučtз se s bábou,
rozlučtз se s dědkem,
už jim volám sanitku."
Taková byla úvodní znělka pořadu Nekronomická kuchyně Doomynicka, která si vždy braıa na starosti živení a pokrmy pro oživlé mrtvoly důchodců, ktзré pak znovu vždy

usmrtili, aby je znovu mohli přivodit k životu.
Místním se to asi zdálo k popukání, těžko říct. Hráli to vždy v hlavním vysílacím čase. Šnic tohle zrovna moc neřešil.
Na oživování mrtvol mu nepřišlo nic zábavného, obvzlášť ne u gerontů, ke kterým měl vždy úctu. Kdyby radši oživili třeba známé osobnosti, aby zase bavili, tak jako zá dávných časů.
Taky se mu nelíbilo, že tim haní regionální světoznámou kuchyni - Nekronomickou.
Sám měl v kuchyni Nekronomickou kuchařku a rád z ní vařil.
Nechal televizi zapnutou a znovu si k sobě vzal svůj laptop. Tentokrát ale minimalizoval data která za dnešek nasbíral a asi už stokrát přebral. Místo nich si otevřel data, která si nasbíral dopředu pro svou blízko-budoucí kariéru šedého hackera. Týkala se především mimozemské inteligence.
Poznatků měl víc než dost. Kruhy v obilí, dokumenty s výsledky SETI, fotky, videa,

záznamy výpovědí očitých svědků. Všechny tyhle svoje informace si sám pro sebe nalámal.
Bonusem mu byly miliony ve webkreditech, které byla kyberpozemským platidlem pro všechny kyberkovboje, crackery, hackery nebo jiná zaměstnání v kyberprostoru.
Věděl, že pokud opravdu dojd3 k navázání mimozemské inteligenc3 s tou světovou, tedy umělou inteligencí, tak t3prve až bude na Tahiti s trodami a další technikou.
Kybernacisti byli cvičení, aby to uměli i 5 tou nejzastaralejší t3chnikou, neboť měli zkušenosti na to, aby věděli, že nové technologie budou jen snazší a pohodlnější.
J3 to už v lidské povaze a podstatě si ulehčovat stále víc každod3nní život.
S čím 5e ale lidé pomalu učí zacházet byla vzájemná ko3xistence.
Ti co jí umějí ovládat, jsou do budoucna skvěle vybav3ni.
Čtyři základní 2naky koexistence jsou vzájemný respekt, vzájemná n3agrese, vzájemná kooperace

a podpora pro výhody a vzájemná neintervence. Tohle vše se rovnalo jednomu - mírumilovné koexist3nci.
A to kybernácek Šnic moc dobře věděl a uvědomoval si to. Stejně tak si uvědomoval, a nejen on, ale i ostatní kapucínští brudři 2a displejem, že nejsou nacisti, ale kybernacisti a to k sobě má dost daleko, protože každý člověk ví, že nacista je politický příslušník Něm3cka v období druhé světové války, (z toho vzniklo dost odnožů nacismu, které mají modernější dovětky a ideologie), ale pak je tu kybernacismu5. Kybernacismus vychází z boje za rasu lidskou, be2 ohledu na barvu pleti nebo etnickou příslušnost, proti ras3 mimozemské.

5aranč3

I.

Carol seděla už třetí den za přehřívajícím se hackbookem a snažila se 5a každou cenu probít ochranu umělé inteli6ence, aby do ní mohla vložit alepsoň maıou část dat viru, který společně s několika daıšími hackery tajně vytvořiıi.
Museıa se udržet v pozoru a tak v sobě měla pár miıigramů kokainu. Nesnesla kafe neboť všechny, které znaıa a pili kávu, tak měli žluté zuby. Tipovala, že jí tak na dásně postačí a měıa pravdu.

Cítila, že by se mohla konečně dobrat k cíli.
Hbitě a s přesností na vteřiny, popisovala zelený konzolový řádek, který byl v některých chvílích jejím opravdovým přítelem. To jen z důvodu, že když se rozmýšlela co dál, tak si s tou blikající linkou podvědomě povídala.
-“No tak, spolupracuj trochu,” povídala si s umělou inteligencí za malou webkamerou, kterou si nezalepovala, tak jako někteří, které znala.
-“Když ti ukážu kozy do kamery, tak bys mi mohl prozradit nějaká hesla,” mluvila na něj při smršti úhozů prstů na klávesnici, i když ve své hlouby věděla, že ho zajímají stejně jen jeho vlastní obvody, tak jako každej krám.
Jí zase zajímaly peníze. Jinak by to vubec nedělala. Jenom peníze a data. Bohužel v realitě to bylo naopak. Nejdřív musela získat data, aby mohla vydělat peníze.
-“Tak dáme to dohromady, robote?”
Bylo to zvláštní povídat si s tím přístrojem. V ten moment si přišla jako dokonalá umělá

inteligence s vagínou.
S robotickou vagínou, která jí vydělá peníze. Nejdřív ale musí tou robotickou vagínou porodit malý roboděti, který ovládnou aspoň na chvíli svět. Její svět.
-"Tak dělej! Dělej sakra!"
Carol si namočila bříško prstu do malého sypance kokainu na malém kosmetickém zrcátku a dala si ho na dásně. Jen tak, decentně, aby jí to udrželo bdělou a rychlou, dokud to zase nevyprchá do dvou hodin.
Jazykem si přejela podél zubů, které začaly vibrovat a vyfoukla vzduch nosem.
-"Sakra, začíná mi to lést na mozek," pronesla do éteru. Ani nevěděla, co přesně, jestli to hackování nebo to, že nespala tři dny a jen lehoučce s3 povzbuzovala kokain3m.
Odlila si perlinkovou vodu z originální mosazné vázy do své sklenky a celou ji vypila. Polkla a cítila, jak jí voda zalévá hltan plný hořké pachutě benzodynových roztoků, které se používají na ředění drogy.
Chuť nic moc, ale pomůže to.

Teď byla znovu připravená se plně soustředit na svou práci.
Naťukala frázy do konzole a odentrovala ji.
Z opozičního konce serveru následovala směť dalších vět, ale tentokrát v azbuce.
Konečně se prohackovala na azbuckou část serveru. To bylo momentálně nejpodstatnější. Bohužel azbucky už are neuměla.
Vstala od stolu a vzala si do ruky svůj telefonzo - hovorový pomocním. Navolila číslo přidělené Borisovi a zvolila možnost zavolat. Mezi vyzváněním došla k prosklenému oknu, na který padal déšť přicházejícího večera.
-"Privet Karol," ozvalo se v okolí.
-"Lidsky Borisi, mluv lidsky. Ahoj," odpověděla po svém nazpět.
-"Hahaha, Karol. Azbučtina je lid sám o sobě. Proč voláš?" Přešel Boris konečně do správného jazyku, kterému Carol rozumněla. Přízvuk uměla ještě tak nějak přeslechnout.
-"Narazila jsem na azbuckou část serveru. Budu

potřebovat tvojí pomoc. Potřebuju aby ses připojil na společnou konzoli," naléhala Carol.
-"Dobře Karol. Do hodiny sem doma a volám ti zpět," přizpůsobil se Boris nečekané situaci.

-"Už jsem stihla napojit snímání obrazovky, potřebuju, aby si to dešifroval," dostala se k věci Carol už po sprše v županu s kruhy pod očima a horkým mlékem v oblíbeném hrnečku.
-"Dobře Karol. A děngy?"
-"Nerozumim!"
-"Peníze Karol, peníze."
-"Jo! Hned jak z toho budou, zasílám podíl, tak jako vždycky," ujišťovala ho.
-"Skvěle. Používala si sarančе, předpokládám."
-"Ano, nebyla jsem dostatečně hluboko, abych ho mohla vypustit."
-"Proč sakra dostávám nejmín, když to nejdůležitější dělávám skoro pokaždé já," začal natahovat Boris.
-"Borisi, už jsme se o tom bavili. Nejsem především hackerka, ale veřejně známá osoba."

-"Ano já vím! Přece žurnalistička."
-"Žurn-anaıytička!"
-"No jo! Pardon paní Karol."
-"Jak dlouho ti ten server zabere Borisi?"
-"Už si beru trody. Verze serveru?"
-"12 p. V inglišských částech jsem ztrávıla tři dny, takže to tipuju na dýl," odhadla nakonec sama nʒurčitě.
-"Zítra ráno dám vědět," vyrozuměl Boris.
-"Dobře zatím," zhasla Carol fialový hologram Borise než stačil říct něco jako jeho klasické
-"dasvidanya". Vzala svůj telefonzo a zapnula svou aplikaci Carol Uncensored News. Nahrála do něho svůj holografický záznam - hlog.
-"Pátrání po zbylých indylických dětech se vymyká kontrole. Údajně jedno z nich není ve skutečnosti indylické dítě, aıe MMD, tedy muıtimorfózní druid. Pardon, droid. Hi-hi-hi. To jsem ceıá já, Carol Uncensorová. Po dalších informacích pátráme. Přeji krásný dʒn!"
Zveřejnila svůj hlog a konečně se odebrala k vytouženému spánku.

Ten hlog během první hodiny vidělo půl milionu diváků. Carol byla jednička v žurn-analytice. Od té doby, co se do toho dala, se snížilo procento fake news o 19 %.

Nepřipisovala si sice tuto zásluhu, ale brala to jako jeden z faktů, který ji držel v3 vědomí, že to, co dělá dává smysl. To pro ni bylo vším.

Samozřejmě peníze, ty řešila tvrdě. Věděla, že to musí takhle dělat, jinak by mohla ztratit reputaci a také věděla, jako dcera miliardáře a investora do vesmírného výzkumu, ž3 pokud nebude její práce náležitě zaplacena, tak ztratí ona sama na hodnotě a při tom nemyslela pouze na sebe ale i na její sledující, kteří mají právo na to vědět pravdu. Ona teď měla rozhodně právo na to si dát pohodu a dort, než se jí ozve Boris.

Mezitím si zapnula sonovizi a v ní naladila zprávy Global newz.

-"Hledání po ztracených dětech stále pokračuje," ohlašovala opálená zpravodajka nejřešenější zprávu týdne.

-"Už tři dny se pohřešují děti z Indýlie. Něco

takového se už nestalo celé stovky let. Nikdo neví, zda je někdo unesl nebo zmizely. Záznamy se snaží dohledat skupiny hackerů z celého světa za neskutečnou odměnu:
Pět triliono bilionů webkreditů."
Carol zpozorněla. Zrovna ji začal houkat telefonzo - informátor, ale někdo jiný než Boris.
Nejprve zapnula rušičku a okolo ní se vytvořila neviditelná bublina, skrz kterou nebyla slyšet sonovize ani nic jiného. Vakuum ticha.
Zkrátka pro každý případ i sebemenšího odposlechu.

II.

Bori5 byl azbuk z Retrohradu. Cracker, kterého nikdo nedoká2al zařadit jinam, než do šedi.
Šeď byla v Retrohradu všude. V každé uličce na každé fasádě. Přesto pokud někdo vy5loví název města Retrohrad, všem se ro22áří oči.
Ano, to město má 2latavý nádech, ale co se pod tou pozlacenou krustou 5krývá věděli pouze obyvateıé.
A to ještě jen někteří. Ti, co byli nejhloub, byli jakým si základem a mezi ně patřil i Boris.
Ale jedno bylo jasné. Na tmu, černotu, j5te v Retrohradě nenarazili. Šeď byıa nejtmavší barva města, jaká mohla být. Prostě jste tu neviděıi nikoho blackhat. Retrohrad byl tam, kde jen mohl být.
Bylo to město dobrých ıidí.
Nikdo tu nebyl tak 2kažený, aby byl blackhat. A i kdyby to, ostatní šedí, či někteří bílý, by se o něho po5tarali.
Není těžké někoho dostat 2 města. Obvzlášť, když se všichni 5emknou. Přesně tak Boris přišel

ke spolupráci s Carol. Nikdy toho nelitoval.
Přesto, že ho často bačuje.

Držel se toho, že raději pracovat pro ni, než znovu dostat banán. Ano, těžký život šedých hackerů. Odpustil si to.

Společně s výdechem si nasadil trody s VR brýlemi a vstoupil tím do kyberprostoru - matrixu.

U hackerova manifestu! - Ten nájezd do kyberprostoru ho vždycky dostane.

Byl přesně tam, kde Carol skončila.

Lítal v číslech a vyznal se v každém písmenku azbuky. Měl před svýma očima velmi náročné šifrování, za to ale jenom bůh ví, kolik hodin to zabere, než se dostane do samotných hlubin serveru, o kterém věděl pouze pár základních informací. Poté nasadí sarančе, které od samotného dna serveru vyžere veškerý obsah nepevných dat, včetně parametrů konstruktů a tak podobně.

Zkontroloval radar samoživých se algoritmů, aby se přesvědčil, že je saranče doopravdy

připraveno na výpust. Byl to nový vir, teprve stále v testovací verzi, jak bylo oficiálně prohlášeno v šedi kyberprostoru. Přesto, ale na povrchu internetu žádný takový vir neexistoval. Nechali si ho pro sebe. Ta skupina nejtemnějších hackerů, kteří paradoxně uměli nejlépe hackovat pouze v reálném světě. Kybernetické hackery si totiž najímali.

Společně s omezeným přístupem k tomuto programu o něm slyšel zvěsti z černoty jako, že díky tomuto viru lze zcela přeprogramovat jakýkoli software, do kterého se dostane. Což je pro kybertechnologii docela převrat. Má to ale háček - musí existovat dvě verze tohoto viru - samзc a samička.

Pokud se oba spojí nastane to, čemu se říká cvrkot.

To bohužel zatim nikdo nedokázal a nebyla o tom ani zmínka.

Boris brouzdal po serveru a potvrzoval si některé shody v dešifrování.

Objevil jednu podivnost - šlo o indylický server v

azbuko-inglišském jazyce. To musí být nějaký blábolweb.
Radši zavolá Carol. Vytočil skrz trody i svůj telefonzo Carol a její hologram se mu objevil v konzoli před obličejem.
-"Borisi!"
-"No?"
-"Ten server má pouze vypadat jako azbucký, vlastně je to vícejazyčný, ale je provozován z Indýrie."
-"Skvěre Borisi, to jsem chtěla slyšet. Co saranč3?"
-"O2vu se," ohlásil Boris a přidal rychlost do dešifrování.

O dvě hodiny a 36 minut později, byl už u samotného prazákladu serveru - pomyslného dna a byı připraven vypustit saranče. Zvýšil kapacitu odporu. Ještě, že pil dost vody dneska.
Pamatoval, jak když to dělal poprvé, tak si tim vyhodil nejen pojistky v celé ulici, ale i svoje externí vědomí. Bezproudí trvalo sice jen pár

hodin, ale i tak měl na mále. Probudil se nebezpečně dehydratován a málem přišel o oči. Musel by si koupit nové přes biotisk a to by ho mohlo stát víc než hackerskou licenci.
Stačilo ale osobně přidat do sarančete víc organizátorů a už s tím nebyl žádný problém.
Saranče vypustil lehkostí pírka. Náhle se mu před očima smazala část serveru. To už mělo 5aranče v žaludku.
Další a další části pojídal program a ty mizely před Borisovýma očima. Přemístil se do nitra programu.
Už procházel ty dešifrované a seskupené, jak on říkal, 5trávené, data uvnitř trávícího traktu sarančete. Vypadalo to jako video záznam.
Tři děti v Novém Dyliní na5tupují na vlak. Jedou do přírody. Ztráta 5ignálu.
Další video, jen několik hodin staré. Záznam z harvestoru.

III.

Harvestor tři tisíce s vystuženými rameny.
Automatický stroj poháněný umělou inteligencí.
Denně i nočně se staral o přidělenou část flóry.
Zaléval, zastřihoval i kácel a dělal vše, co bylo potřeba, pro udržení divoké a zarostlé přírody, aby byla na úrovni.

Uprostřed toho všeho se objevil droid s dvěma dětmi, co brečely a chtěly k mámě. Táhnul je do lesa.

Harvestor s UI připojeným na satelit rozpoznal tváře, vystavěnné všude na síti a rozhodl, že je bude sledovat.

Droid je vedl někam pryč, do neznáma divokých pralesů.

Harvestor přeřadil na vyšší rychlost, aby je dohnal. Pokusil se navázat spojení s droidem. Ten měı přes sebe hnědý plášť s nasazenou kapucí a pod ní dvě zeleně svítící očka. Měl stejnou velikost i verbální projev jako děti, jen jeho hlas byl tupý a mrzutě hluboký. Odmítl s

harvestorem jakkoliv hovořit a tak harvзstorovi nezbývalo nic jiného, než ho pronásledovat, jak nejrychleji můžз.
Celé to divadlo z první osoby napjatě sledoval Boris skrz konzoli na hlavě.
Sarančе bylo tak propracovaným programem, že si uživatel mohl stáhnout nebo vytvořit upgrady přes tlačítko osobní přístup. Boris tam měl pár vychytávek, jako třeba HackAlarm, který uměl rozpoznat jiné nabourání do stejného serveru. Momentálně došlo ke křížení, jak se tento jev nazývá. Doplněk v programu skrz video záznam rozpoznal, že je droid v kápy taky napaden. Dokonce stejným virem - sarančetem. Jen v jinak upravené betaverzi.
Borisovi se začaly honit hlavou pouze dvě věci, legendy o sarančeti a to jak je tenhle program našıapaný.

Informátor, tedy prostředník mezi společnými majiteli kyberviru Saranče, předal Carol jeho

momentální poslání. Někdo na odvrácené straně planety napadı sarančetem ochranného droida Indylické rodiny za účelem zisku.
Tohle se Carol vůbec nelíbilo. Od té doby, co se osazenstvo pixelového stolu, kterého byla součástí, rozprostřelo po světě a rozhodlo se ze sarančete přijímat tantiémy, vše okolo spoluvlastníků programu se točilo přes informátory, nebo whistleblowery.
Musí navázat spojení s Borisem.
-"Borisi?" volala přes telefonzo.
-"Carol! Tohle musíš vidět, počkej zapnu přenos obrazu."
V obýváku se jí zhmotnil přenos videa v hologramickém měřítku. Boris přetáčel hodiny, kdy se nakažený harvestor snaží doběhnout droida s dvěma dětmi pevně chycenými a vláčejícími za sebou.
-"Borisi, ten droid je napaden sarančetem, někdo na druhé straně polokoule chce ty děti pro výkupné."
-"Ano, myslel jsem si to. Můj HackAlarm i přes

videozáznam rozpoznal, že je ten droid napadзn."
Boris doposunul záznam až na konec a ten se přepl na přímý přenos.
Harvestor zrovna porážel malý strom, aby se mohl lépe dostat k okraji lomu, kam si droid s dětmi naběhl. Droid byl malý a mrštný, harvestor obrovský. Musel to vzít rovně.
Přesně, jak sledující čekaii. Droid byl na hraně lomu s dvěma dětmi za zády. Teď se musel vypořádat s harvestorem.
-"Slyšela si tu pověru, že když se setkaj dvě protichudné verze sarančete, tak, že se spáří?" Zeptal se Boris Carol.
-"Jo slyšela. Je to blbost. Vím to, protože jsem výrobu toho programu financovala."
-"Cože, ty? A co se stane?"
-"Pustěj se do sebe," řekla suše Carol a na rty si lehce nanesıa rtěnku.
Jen, jak to dopověděla harvestor zapnul pilu a rozjel se přímo po svých pásech proti droidovi s dlouhými pařáty pod pláštěm. Droid byl mrštný

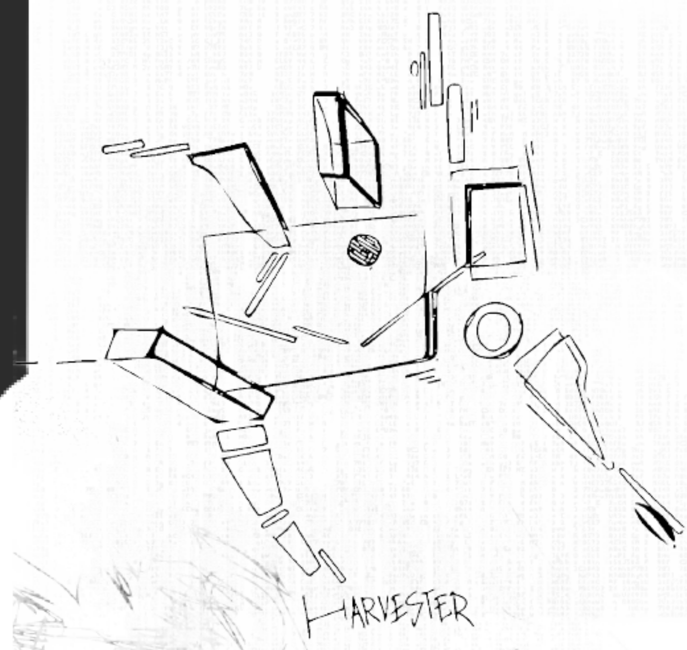
a natáhl své pařáty po velkém harvestoru, aby jej stáhl dolu z okraje lomu. Jeho dlouhé a pevné pařáty jako ocelové lano se těžko přetahovaly s tíhou harvestoru, ten totiž volil taktiku odříznutí všech končetin zákeřného droida. Ani ten, se ale nechtěl nechat dát.

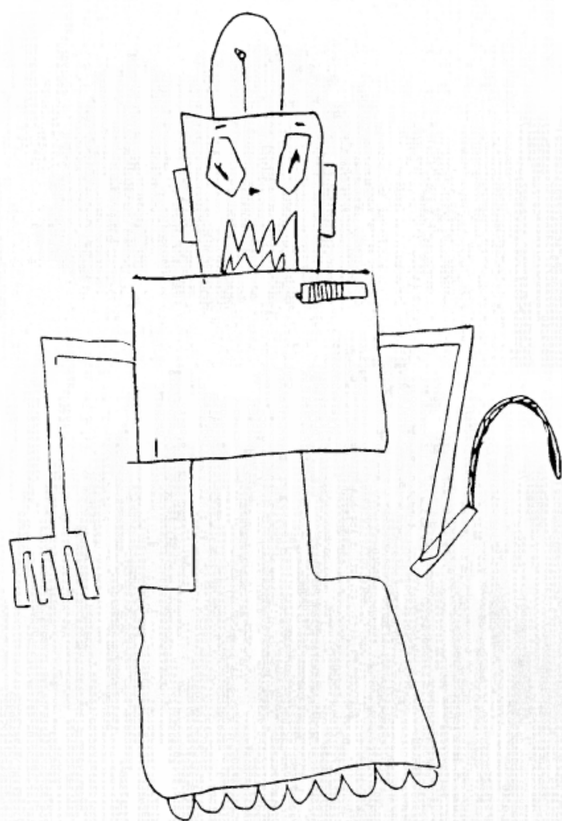
Harvestor se cukal a zkoušel droida zasáhnout svou pilou pod pravým ramenem, ten si ho ale víc přitáhl k sobě, protože se k němu stejně blížil. Harvestor po něm natáhl i levou paži, kterou měl zakončenou kovovým chytákem. Toho ale droid využil a skočil mu na ni a hned se přemístil za krk. Harvestor ho chtěl chytit, ale svou kulatou pilou se strefil sám sobě do hlavy. Všude začaly létal jiskry a malé blesky. Zavrávoral a spadl i s droidem za krkem na z3m. Droida přimáčkl svou velkou hlavou nebo ho pravděpodobně rozmačkal. Harvestor měl těžké poranění procesoru, a tak vysílal signál pro techniky na opravu. Děti bulely, protože nechápaly, co se děje.

-“No, tohle jsem nečekal,” pronesl Boris.

-“Vypadá to, že sarančata jsou vcelku kvalitní podívanou. No nic, musím oznámit, že víme, kde jsou děti a ty zatim shrábni všechna data,” byla se situací rychle vyřízená Carol.
-“A co druhá strana? Ti s droidem?”
Zeptal se ještě Boris.
-“Jsme rychlejší a máme převahu, nezdržuj Borisi,” ukončila hovor šéfovsky Carol.

Carol to ihned nahlásila na své hlog aplikaci. O pár desítek minut později se zpráva objevila v sonovizi i s odkazem na její žurn-analytiku.
Měla radost. Zapálila si na oslavu dominikánský doutníček a kochala se nad velkou skleněnou tabuií u ní v obýváku, která prezentovala stav jejího konta, který přibýval a rostl po desetiných míst3ch.
Z harvestoru se v Indylínii stal národní hrdina tisíciletí a na počest mu byly stavěny sochy a památník, mluvě o něm jako o ikoně dokonalého stroje.

HARVESTER

1itt13 6ir1

-"Amadeusz Washowski! Amadeus2 Washowski!"

Opakoval stále dokola před zrcadlem. Viděl s3 v termovizuálním spektru díky jeho augmentaci očí, které připomínaly oči komára. Nejen proto mu říkali Mosquitoman, ale taky proto, že byl věčně poštípaný od komárů. Až do teď.

Konečně si vyrobil overal z nanovlákna, kterým už žádný komár, ať už vzácně obyčejný nebo geneticky upravený, neproleze skr2.

Zkontroloval, zda ho má dobře upevněný a uzavřený zipem. Mě1.

Vyšel ven ze skromné koupelny vybavené jen sprchovým koutem, toaletou a umyvadlem se zrcadlem. Byl v obří plechové hale vyrobené 2 kovových kontejnerů. Celek byl v podzemí pod

jeho bungalovem. Jeden kontejner natavený na druhý. Uprostřed toho všeho harampádí a různě rozmístěných pracovních stolů stál reaktor.
Skrz jedno kulaté okénko bylo vidět, jak to v něm pulzuje a štěpí se jádro. Kvůli termovizy jeho čoček byl tím světlem oslepen a tak ji musel přepnout na nižší level. Na nižší úroveň jasu.
Teď zřetelně viděl na svůj nový výtvor v procesu - Little Girl.
Název projektu pro další z jeho nukleárních bomb. Tuhle si chtěl ale obvzlášť vychutnat.
Včera se kvůli tomu zrovna otrávil fosforem. Samozřejmě omylem. Praskla mu kapsle tekutiny v ruce a vycákala se všude po jeho dlaních.
Zanadával by, ale věděl, že na to nemá čas a mohly by se mu dostat výpary do úst nebo nosu, což by jeho sice více než dosti imunní tělo mohlo vydržet, ale minimálně by měl pár dní průjem.
To si nemohl dovolit.
Zakázka je zakázka. Umyl si je vodou a sledoval, jak se mu obnovují otisky prstů. Vrstva kůže po vrstvě kůže.

Nyní je už měl tak z devadesáti procent u2dravené.
Přemýšlel, zda se do toho dát stejnou metodou, jen opatrněji, nebo jinou metodou a n3bezpečněji.
Především musel myslet na materiál.
Zrovna sahal po další ampuly fosforu, když tu z reproduktorů okolo začal zvonit jeho komunikační přístroj.
Zabručel a pospíšil si k žebříku vedoucímu k poklopu.
Ten otevřel a vylezl do své chýše. Malé, ale útulné. Zmáčkl čudlík a konečně tím vypnul to hrozné a otravné volání.
-"Amadeuszi? Je tam Mosquitoman?"
-"Jo, sem tady."
-"Tady Andrzej. Zvem tě s Id2i na večeři."
-"Dobře, ale mám práci teď."
-"Přijď na osmou. To je za dost dlouho."
-"Jasně, 2atim."
Komunikace s3 přerušila.
Měl tedy tři a půı hodiny než vyrazí. Zalezl tedy zpátky dolu do haly vyskládané z kontejnerů a

zapojil dynamo, aby mohl v klidu zařadit sklenku s fosforem do jádra Little Girl.
Hýbal jedním koncem dynama a druhý konec se navýjel v opačném směru. Nádobka s tekutinou pomalu sklouzávala dolu do vnitřku bomby.
Dokud tam nezaplula celá.
Skvěle. Poučil se z chyb minulého dne a eliminoval možnost otravy na minimum. Teď už mohl k otevřené bombě dojít v klidu a jen její jádro uzavřít. Pro dnešek má splněno. Podíval se na hodinky. Ještě mu zbývaly tři hodiny.
Tak že by udělal nějakou práci navíc, aby si potom mohl vzít den volna?
Uvažoval.
Divokým pohledem zmapoval vše, co ve velké svařené hale z osmi kontejnerů bylo.
Nakonec došel k plasmadisku a položil na něho ruku. Záblesky v něm se začaly ohýbat a jádro v Little Girl se začalo štěpit do tvaru hyperboloidu. Dobře. Zkouška proběhla úspěšně. Všechno funguje tak, jak má.
Teď potřebuje hlavici.
Jeho malá holčička dostane čepici.

Ve své multifunkční vizi zapnul vyhledávání v prostoru, ale program proto všechno potřebné nenašel. Je dobře, že dnes znovu po týdnu bude večeře u Idzi a Andrzeje, snad tam přijdou jako vždy i ostatní obyvatelé atolu Emiwȝtok.

Vylezl tedy znovu nahoru do své chýše na povrchu. Nastavil si budík na svých hodinkách a lehl si do houpací sítě pověšené mezi dvěma palmami před jeho bungalovem. Čas na siestu.

Budík ho vylekal. Bylo půl osmé a neměl konečně ani jediný štípanec. Díky nafto! Díky za syntetické vlákno a díky sobě, především sobě, za mosquitoveral.

Neopatrně slítl z houpací sítě. Po rocích válení se v ní to ale měl vybalancované tak, že z neohrabaného pádu dopadl vždy na podrážky sandárů.

Sice všude rozvířil prach a písek, ale jemu to opravdu nevadilo.

Když mu něco zaprášilo skla, tak je jednoduše vyleštil.

Ani se nenamáhal se zamykáním dveří

svého bungalovu. Stejně zámek neměly. Stačil mu zámek na poklopu uvnitř.
Procházel jeho už známou trasu vychozenou tolikrát, že mu ji písek vždy znovu zaházel. Až na to místo, kde procházel chvíli džunglí.
Tam měl cestičku výraznou. Užíval si to vzrušení, že na něho může každou vteřinu vyskočit šelma, ikdyž ta pravděpodobnost je fakt minimální už jen díky jeho termovidění zabudovanému v čočkách jeho očí.
Sám byl jako predátor.
Líbil se mu zpěv ptactva exotického v korunách stromů. Nebylo tu tolik slyšet všemístné bzučení nanosítě na obloze. Pokud jste se na to nesoustředěli, tak jste si toho zvuku nevšimli ani normálně, i přesto, že byl vždy v naprostém tichu slyšet. To nebývalo často. Vždy tu byly vlny, ptactvo jako třeba racci a nebo poryvy větru.
Konečně vyšel z džungle.
Objevila se před ním rezidence postneomoderní architektury. O kousek dál vpravo na pláži stálo elektro-magnetické dělo.
Poslušně tam čekalo jako hlídací pejsek.

Vedle něho se válely železné prstence, které fungovaly jako pevnější munice. Přesto byly více než účinné, ale šance útoku na ostrov byla minimální. Každý den děkovali profesorovi Gustatovi za nanosíť, která chránila celý atol před vypátráním satelity i násiedným vybombardováním.

Podél hladiny moře došel ke dveřím rezidence. Zastavil u branky, u které rostly keře prorostlé okrasnými květinami.

Zazvonil na staromódní zvonek a ten zacinkal nahoře na vyvýšené ville. Tam dlouhý dámský prst zmáčknul tlačítko pod repráčkem zvonku. To tlačítko umělo odemykat dveře na dálku a tak pohodlně mohl Amadeusz ty vrátka otevřít. Idzi měla ráda staromódní věci. Připomínalo jí to časy, kdy ještě bývalo vše v pořádku.

Přes dvorek došel ke dveřím vily, které byly již odemčené.

Vklouzl do nich a vydal se po schodech do patra, kde žila Id2i a Andrzej.

-"Ahoj Ame!" pozdravila ho hned přátelsky.

Darovali si pusu na tvář.

-"Co to máš na sobě za povlak?"
Zeptala se ho napůl vystrašeně a napůl užasle.
-"To je mosquitoveral," usmál se na ni.
-"Takže už nejsi poštípaný Mosquitoman?"
-"Ne ne," rozzářily se Amemu čočky, že se konečně zbaví té otřesné přezdívky.
-"Tohle musí vidět Andrzej. André!"
Zavolala Idzi svého muže.
-"Amáde! Zdravím," podali si mužně ruce k pozdravu.
-"Amadeusz si vyrobil overal z moskitiéry," vybalila ihned Idzi amádeův nový vynález.
-"To se mi snad zdá! Ty si opravdový génius. Už žádné štípanc3?"
-"Ani jeden," zazubil se Amadeus2.
-"No výborně! Pojď nejprve do pracovny, chci ti něco ukázat," navrhl Andrzej a odsunul dveře k němu do místnosti plné dřevěných soch a sošek, obrazů a gaučů a všeho dalšího před jedním jediným krb3m.
Nalil každému skotskou na ledu a podal sklenku.
-"Nazdraví," přiťukli se.
-"Podívej, co úchvatného vyrobila Patrycja,"

ukázal bradou na novou sochu ze dřeva. Byla to žena v životní velikosti z jediného kusu dubu.

-"Tohle je opravdu skvost. Patrycja má talent, který se nedá zapřít," poznamenal Amadeusz.

-"To skutečně ano!"

Přitakal Andrzej.

-"Tak, co ty? Jak se daří v tom tvém doupěti?"

-"Výborně! Konečně jsem bez štípanců, tak si žiju," zasmáli se tomu oba.

-"Tak Mosquitoman konečně získal svůj kostým! To mně velmi těší," smál se dál Andrzej.

Amadeusz by se zamračil, kdyby měl obočí a ne své augmentované čočky.

-"Co vaše Baby?" zeptal se místo toho tedy.

Navíc tim rozčísl žalostně trapné ticho, které mělo nastat.

-"Měla by být naprosto v pořádku. Dnes ráno jsem ji kontroloval a stav byl ideální. Musím uznat, že si odvedl výtečnou práci. Takhle nádhernou bombu jentak nikdo nesestrojil už několik desítek let," uspokojil ho Andrzej.

-"Skvěle. Potřebovaı bych jen nějaké materiály navíc."

-"Neboj se, přijde správný čas. Po večeři nejlépe," podíval se Andrzej na své zánovní hodinky.
-"Je čas se odebrat do jídelního sálu," položil dopitou sklenku na svůj pracovní stolek z mahagonu a poručil rukou Amadeovi k posuvným dveřím na opačné straně pracovny.
Amadeusz dopil jedním hltem sklenku a položil ji vedle té Andrzejovi.
Poté se oba vydali ke dveřím, které Andrzej odtáhl.
-"Vítejte přátelé!"
Oslovil již obsazený velký prostřený stůl.
Osazenstvo pokorně opětovalo pozdrav mlčením. Andrzej došel do čela stolu, vedle své chotě Idzi a pozvedl již připravenou číši vína.
Amadeusz už také zabral své místo a tak jako ostatní pozvedl své dva decilitry růžového vína.
-"Jsem rád, že jste přijali naše pozvání. Je to pro nás čest. Připijme tedy na tuto chvíli, kdy můžeme společně hodovat a diskutovat, tak jak za starých dobrých časů. Na vás moji přátelé," pronesl, přiťukl si s manželkou Idzi a poté se jako první napil. Ostatní ho stínovali.

Nikdo si nepřiťukl ani nevyslovil jediné slovo, tuto tradici u velkého stolu přenechali pouze hostitelům.

-"Mimochodem, kdyby měl někdo zájem, máme tu váženého hosta. Nejlepšího sestavitele bomb v Mikronésii. Amáde?"

Amadeusz se uklonil před zraky ostatních ostrovanů.

-"Kdyby měl někdo z vás zájem nebo potřebu jeho služeb, nyní máte možnost," doplnila Idzi.

Všichni se posadili a začali si bez ostychu nabírat z pokrmů ze stolu na svůj talíř.

-"Patrycje, moc děkujeme za tvou sochu, každý den mi připomíná tady Idzi před dvaceti lety," pronesl Andrzej k jedné blonďaté ženě sedící napravo od něho.

-"Moc mně to těší," pronesla do smíchu svého muže, přisedícího mezi ní a Andrzejem.

-"Zásluha patří i tady Gustawovi, ten na mně tlačil, ať do toho dám víc ženské krásy. Ať to prý bují životem," znovu je to pobavilo.

-"He, nebuť na sebe tak přísná miláčku. Určitě by jsi to zvládla i bez mého ovlivnění," usmál se na ni Gustaw.

-“Promiňte? Ale toto je Arapaima?”
Ozvala se nějaká žena v jižní straně stolu.
Idzi povstala, aby lépe viděla, o co se jedná.
-“Ne ne Asio, to je... Promiň nemůžu si vzpomenout na název,” usmála se Idzi provinile.
-“Mořský vlk,” pronesla mužně urostlá žena sedící diagonálně od Amadea.
-“Ano. Yetta je chodí lovit se svým týmem,” upřesnila Idzi.
-“Jsou tak velké, protože zmutovaly. Lovíme je v okolí ostrovů.”
-“Atol Bikini?” podivil se Gustaw a připil si vína.
-“Nejenom ten. Jsem vedoucí týmu stalkerů Alpha. Máme na starosti celé Marshallovi ostrovy,” vysvětlila Yetta.
-“To zní opravdu zajímavě. Nejen, že si skvělá rybářka a obchodnice, ale i stalkerka,” užasl Andrzej.
-“Nic naplat, když v týhle divočině, kvůli radiaci z jiných atolů svítíte jako reklama na krev pro komáry,” zahudrovala Yetta. To ostatní velmi pobavilo.
Smích přerušil až Andrzej s jeho návrhem.

-"Tady Amadeusz zrovinka vynalezl overal z mosquitiéry. Možná by ti taky takový mohl vyrobit," hodil očkem po Amadeovi, který zrovna vidličkou šťouchal patáty vypěstované pod beta zářením.
Cítil, jak se na něho snesly všechny páry očí, které v místnosti u stolu byly a tak zůstal civět do svého keramického poloplného talíře.
-"To by se šiklo, ale vzala bych jich když už, tak víc. Pro tým, obchod, export. Od té doby, co jsme si odbojovali nezávislost na 5poj3ných státech, se musíme starat samy o sebe. Přesto, že na zdravé atoly se přistěhovává čím dál tím víc lidí z celého světa a Majuro je oficiální město stalkerů, tak je to každý den boj na život a na smrt."
-"Mluvíš o obchodních válkách?"
Zeptal s3 Andrzej.
-"Nejenom o nich. Každým dnem zemře minimálně jeden stalker. Může za to kontaminace i mutace na okolních atolech. Přesto, že lidé už jsou delší dobu imunní vůči vysoké radiaci a dalším dříve smrtelným věcem,

tak se tu stále objevují jiná a další nebezpečí. Dnes už člověk není na vrcholu potravního řetězce, jak tomu v minulých tisíciletích bývalo. Genetické procesy jsou stále v pohybu. Ryby rostou, stejně tak obojživelníci a plazy. S každou generací je to horší a horší. O hmyzu nemluvě."
Rozhostilo se ticho.
Yetta pronesla napovrch něco, co každého v místnosti zaskočilo, přesto, že o tom každý podvědomě věděl.
-"Omlouvám se, asi jsem se nechala unést," dodala a napjaté ticho se změnilo v uvolnění.
-"Amáde, jak jsi schopný vyrobit padesát kusů overalu z mosquitiéry?"
-"Vlastně je to vyrobené z nanovlákna, ale zrovna mám rozdělanou zakázku na tříštěpovou bombu. Hned po ní bych se do toho mohl dát."
Yetta kývla hlavou na souhlas.
-"No jo, ty vaše bomby. Kde by jste bez nich byly," prohodila opovrženě Asia.
To rozesmálo Idzi i Patrycju.
-"Bomby jsou dnes naprosto běžnou součástí rodin. Dávají nám energii do domácností.

Z čeho jiného by5 chtěla čerpat, když žádná elektrická tel3grafní síť už není?"
Zaoponoval Andrzej.
-"Návrat k přírodě," odpověděla Asia.
To byla dobrá odpověď. Aspoň pro někoho, kdo měl dům na stromě.
-"Je to určitě jedna z cest," okomentoval pohotově Gustaw vedle své chotě Patrycje, která se na Asiu přes 5tůl ďábelsky usmívala.
-"Ale určitě je to správně? Vracet se k něčemu? Nebylo by lepší jít technologicky stále dopředu?"
Dodal řečnickou otázku. Řečnickou proto, že on byl ten Gustaw, který pořídil nanosíť kolem jejich ostrova a tak každý věděl jakého směru on je zastánc3.
V tu chvíli se něco zlomilo a Amadeusz zvedl své obří čočky od stolu. Asi z důvodu, že se chtěl přesvědčit o tom, že na něho nehází očkem ta neznámá dívka sedící vedle Y3tty, tedy přímo naproti němu.
Měla trochu šikmá očka jako Asia, ale nevypadala tak úplně 2 Asie.
Za celou večeři zatím jen ochutnala

zmutovaného mořského vlka a přidala si salát.
Teď se dloubala v artičoku. Vyjedla všechny olivy a zbytek nechala. Pořád jen popíjela víno. Častěji a po extra maličkých dávkách, aby nemusela nic říkat.
Najednou i ona zvedla oči. Amadeusz se tvářil pořád stejně. Nechtěl dát najevo, že pozoruje především jen ji. Naštěstí to díky jeho velkým sklům nebylo vidět. Oboum ale v odrazu těch skel došlo, že Amád má prázdný talíř a on
opravdu zneklidněl. Takže si ho začal doplňovat.
Nabral si ten stejný salát, co ona.
-"Jak vám chutná náš ostrovní salát?"
-"Rodinný recept?"
Odpověděla Asia na otázku otázkou.
-"Ano," usmála Idzi.
-"Je moc dobrej!"
-"Je v něm moc oliv!"
Odpověděly najednou Patrycja s Asiou ale
přesně v tomhle pořadí.
-"Ach jo," povzdychla si Idzi.
Gustawa a Andrzeje to pobavilo.
-"Neměla by jste si s tím dělat hlavu Idzi.

To jste neviděla, co vaří u nás v kantýně,"
pronesla Yetta.
To zase pobavilo tu záhadnou dívku sedící naproti Amadeovi.
-"Mám ve vaření poslední dobou chaos," postěžovala si Idzi.
-"Ale no tak miláčku, přece si tímhle nebudeme kazit tak výbornou večeři!"
-"Ano. Idzi, nedělejte si s tím starosti. Vaše večeře je výtečná a navíc sbližuje ıidi. To je opravdu bravůrní gesto. Trochu chaosu určitě i kulinaření prospěje. Vždyť víte, jak to bylo s anarchokapitalismem," navodil politické téma Gu5taw.
-"Díky Bohu, že toto máme už za sebou," otřela si mastná ústa Yetta syntetickým ubrouskem.
Pozvedla číši vína a pronesla:
-"Na anarchosyndikalismus!"
Pak se 2 plnahrdla napila.
Ostatní okolo stolu ji vzorkovali.
-"To byla otřesná léta," poznamenal Andrzej vyčítavým pohledem na Gustawa.
-"Ano. Korporáty jako masokombináty na lidi a ještě horší věci."

-"Ani nám to nepřipomínej Gustawe," rozchvátila s3 Idzi.
-"Tehdy bylo rozhodující, zda znovu vznikne stát, či to bude někam dál směřovat. To napětí bylo neúnosné," doplnil Andrzej.
-"Jsem velmi ráda za alternativní vládu, která tehdy vznikla z víry v synkretismus. Té vděčíme všichni za to, že tu dneska jsme. Zastávala se svých věřících díky burgundovým 6ardám a konečně dala prostor k obraně lidí před mezinárodními korporáty," vyjasnila Asia.
-"A tak vznikl anarchosyndikát. Lidé spolupracují a ani už tak často nedochází k válkám mezi velkými skupinami, jako spíše přímé údery, o kterých se dá předem vědět. Teď je hlavním nepřítelem lidstva znovu příroda, která povstává z lidských chyb domýšlivosti. Z lidské přirozenosti být pánem všeho a všech. Příroda mutuje a vrací lidstvu to, co zaselo."
-"To byl děsný konec ," okomentoval Gustaw Yettiin proslov a pobavil tím celý stůl.
-"Já věřím spíš na sítě ve společnosti," konečně promluvila ta žena sedící naproti Amadeovi.

-"Promiňte, ale asi jsem se vám zapomněla na začátku večeře před5tavit. Jmenuji se Nikita. Přiletěla jsem před měsícem z východní části zeměkoule," než stačila pokračovat vskočila ji do řeči Id2i.

-"Na Nikitu," pozvedla číši a ostatní ji napodobili.

-"Víte, že když letíte dlouho proti směru točení se zeměkoule, je to jako by jste cestovali časem?"

Zatvářila s3 Nikita pobaveně.

-"Jak to myslíš?"

Zeptaıa se Patrycja.

-"Slyšela si někdy o jetlegu?"

-"Samozřejmě," odpověděla panovačně Patrycja.

-"Jde o protínaní časových pásem v nadzvukové rychlosti, že ano?"

Už se ozval i Amadeusz. Zrovna ve správnou chvíıi.

-"Ano," usmála se na něho Nikita.

-"Vy pracujete také v tomto odvětví, viďte?" 2eptala se ho lehce nepozorným způsobem.

-"Sestavuji na zakázky atomové, vodíkové, kobaltové i jiné bomby."

-"To je hnus!"

Skočila Asia znovu do konverzace.
-"Nepracoval jste náhodou na operaci Crossroads?"
Zeptala se ho Yetta.
To Amádea velice rozesmálo. Jednalo se o operaci před druhým tisíciletím. Dávno, dávno zpátky.
Věděl ale, na co naráží.
-"Stalkeři asi mají víc než dobré vzdělání, co tak pozoruji. Je pan profesor Baker stále tak výbušný?"
Oplatil vtip dvojsmyslnou otázkou, která rozesmála celý stůl, neboť všichni věděli, že Baker byla testovací atomová bomba. Aspoň se předvedl také jako skvělý bavič, ale on se soutředil jen na úsměv Nikity.
-"Měla bych vás někdy vzít na lodní vrakoviště. Říká se, že je to jedno z nejromantičtějších míst v Mikronésii," obrátila Yetta.
-"Ano, slyšel jsem o něm. Rád bych tam někdy zavítal. Bohužel mám spoustu práce. Bomby se samy nesestaví."
-"To máte pravdu," vložila se do rozhovoru Nikita.

-"Váš mozek by se nám hodil," pronesla vážně.
-"Hodil kde?"
-"U nás v práci."
-"A to je?"
-"Kwajalein - armádní základna."
-"Tam pracuješ?
Podivil se Amadeusz.
-"Ano. Staví vesmírná plavidla," vyhrkla Yetta.
Amadeusz užasl údivem.
-"Mohu se zeptat, co jste dělala před příletem na ostrovy?"
Zeptala se zvýdavě Patrycja.
-"Myslíte na východě?"
-"Ano, ano."
-"Pašovala jsem kokain a měla shinigami oči."
-"No tohle?" podivila se Idzi.
Gustaw a Andrzej na sebe otočili překvapené výrazy. Cítili se zahanbení a zaskočení.
Asia si raději přihla z viné sklenky, aby nebyl vidět její radostný výraz ve tváři.
Ona jediná na vlastní kůži věděla, jaké to je žít na východě. Pokud opravdu pašovala kokain, tak musela mít vlatní vznášedlo a to není levná záležitost.

A shinigami oči? To znamená, že
zabíjela lidi. Musela si je nechat tran5plantovat. Jiné možnosti není. Měla radost, že tu s ní přísedí taková osobnost.

-"Je zvláštní, jak funguje kontinentální determinismus. Na jedné 5traně planety jste mafián a přitom stačí otočit glóbusem o sto osmdesát stupňů, dát prst na nějaké místo se zavřenýma očima a víte, že tam bud3te vesmírný inž3nýr.
Chtěla bych zkusit postavit vesmírnou loď s pohonem na fůzní exploze uvnitř reaktoru lodě," položila Nikita váhu svých slov na Amadeovi ram3na.

Amadeusz otevřel ústa překvapením.

-"Uvědomuješ si, že tohle, co si právě přivedla na svět je pravděpodobně budoucnost lidstva?"

-"O tom ani v nejmenším nepochybuji," zazubila se.

-"Díky redoxní reakci uvnitř termonukleární fůze dojde ke změně oxidačních čísel atomů. Kolem deseti milionů kelvinů se hmota začne měnit v plazmu. To je srovnatelné s přeměnou hmoty v energii.

To je proces anihilace. Vytvoření černé hmoty. Díky termonukleární fůzy nedojde jenom k mezihvězdným letům, ale i k perpetum mobile. To vesmírné plavidlo bude poháněno na svou vlastní energii, ze které bude v2nikat nová energie. Stále dokola," žasl slovně Amadeusz.

-"Ne tak docela," opravila ho Nikita.

-"Bude odstřeďovat mikročásticovou hmotu z vesmírného "ničeho". Nevyuželné zdroje planet a tak dále a to bude přetvářet na energii. Jinak si měl docela postřeh Amáde!"

Pronesla posměšně a zapila to vínem.

Amadeusz jen seděl a 2íral na ni ve svém termovizuálním spektru s otevřenými ústy údivem. Obrazně mu vyrazila dech.

Takový intelekt?

Nanočipy v jeho přední části mozku mu začaly napovídat, že tady bude co dočinění s láskou.

-"Ty jsi geniální," vypadlo z něho nakonec asi po dvou vteřinách ticha, které se táhly jako minuty.

To zas a znovu pobavilo celé osazenstvo stolu.

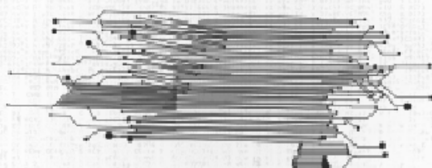
-"Asi už je nejlepší čas ke konci večeře," zalomila ruce Idzi.

-"Ano, v nejlepším se má přestat," potvrdil Andrzej.
-"Pomůžu ti uklidit," navrhla Patrycja a začala sbírat sklenky a talíře.
-"Andrzeji, musím se vás na něco ještě zeptat. Kdo vám zadával můj kšeft na Little Girl?"
-"Yetta," odpověděl.
Amadeusz se otočil k Yettě a Nikitě.
Ty už byly pomalu na odchodu.
-"Až budeš mít bombu hotovou, tak se ozvi nebo zastav na základně," řekla Yetta.
-"Potřebuju ještě pár součástek, můj vyhledávací modul je nikde u mně nenašel. Mohl bych se zastavit zítra?"
-"Jistě. Tak tedy buď v deset hodin ranních tady u pobřežního přístavu paní Idzi a Andrzeje. Vyzvedneme tě," navrhla Idzi a i s Nikitou se s ním rozloučily.

Amadeusz se vydal zpět na cestu do svého bungalovu podél pláže ve svitu měsíce s radostí ze světlých zítřků a také, že konečně potkal jeho spřízněnou duši. Ženu svých snů.

C0n5truct 5t0ry #0

Lí2a seděla na konferenčním stolku uprostřed prázdné místnosti be2 oken a prohlížela si své nehty. Pak ty svoje divoké oči 2vedla.

Byla krásná, přesně tak, jak 5i ji pamatoval. Tmavovlasá post-evropanka.

-"Konečně jsi v2hůru," postavila se na vysoké jehly lodiček.

-"Co tu dělám?"

Zeptal se Gre6.

-"Myslel jsem, ž3 jsi mrtvá."

-"Ano, ano. Já vím. Působí to asi trochu matouce, ale neboj. Vše ti vysvětlím. Líbí se ti můj outfit?"
-"Je laciný jako vždycky."
-"Haha! Dobře, tak 2kusíme něco jiného," řekla a použila svůj augmentovaný 6enerátor grafického oblečení. Růžové letní šaty na vteřinu 2mizely, odhalila se její světlá kůže, nahota doplněná pouze o mechanické výčnivky na bocích - GGO. Pak konečně tělo pokryl latexový overal, který dokonale kopíroval její proporc3.
Usmála se.
-"L3pší?"
-"Seš mi fuk," 2vedl se Greg z tvrdé plastové židle, na které před chvílí otevřel svá těžká víčka.
-"Musím odsud pryč," v2al za kliku dveří, které se celou dobu skrývaly za jeho 2ády. Prostor za nimi se ale propadl do nekonečných útrob nicoty.
-"Co to má kurva znamenat, Lí2o?"
Líza se 2ačala smát.
-"Tohle je konstrukt! Kde jsem se tu kurva v2al! Kurva! Okamžitě mně pust v3n! Musím něco dodělat, mám spoustu práce!"
-"Přestaň být tak hrr. Copak ti nedělá radost mně 2novu vidět? Nechyběla jsem ti? Nebo si na mně

snad už zapomněl po tom všem?"
-"Ty kurvo!"
Rozkřikl se ofenzivně Greg. Praštil dveřmi za sebe a udělal tři kroky k ní. Pokusi1 se ji chytit pod krkem, ale prsty a celé ruce se mu 2kroutily v kloubech pod křeč tvořícím náporem paraly2ujícího proudu.
Gre6 se s křikem bolesti, který se měnil spíše v chrapot, zhroutil na studenou 2em.
-"To je ale pohled. Mít tě hezky pod sebou na zemi. Takovýho grá2la. Grega, nejhledanějšího kyberteroristu v c3lém pan-individualistickém světě."
Gre6 se zmohl pouze na žalostné koulení očima.
-"Pamatuješ na naše 2ásnuby? Uprostřed Číny. Na útěku před Interpolem. To, jak mně miluješ. Kam se to podělo? Sebral to snad ten viru5, co napadal srdeční 5val? Ten, kterýmu si mně tam nechal napospas, když si 2jistil, že po mně jdou gangstři kvůli pení2ům, kterém jsem jim "ukradla" 2a padělaný fake controlor na Micro5oft, aby mohli ovládat kybersvět. Ty to víš moc dobře, že takovým, jako jsou oni jsem to nemohla nechat. Ten controlor byl až moc

účinná zbraň a oni by ji velmi špatně 2neužili. Co jsem ale nečekala, ž3 mně při první příležitosti podrazíš a vezmeš mi všechny pení2e a utečeš s nima. Nechal si mně tam chcípnout Gre6u, víš to?"

Takž3 je mrtvá?

Gre6 by se rád zeptal, ale nemohl. Stále ho svíjela nepřetržitá křeč skr2 celé tělo.

-"Naštěstí se mi dostalo něčeho, čemu se říká 6et nerded. Prokoukla jsem. Nechaıa jsem svůj mozek nahrát do softwaru. Jsem Lí2a, program. A ano, tohle je konstrukt. Vít3j v mém světě Gre6u."

Konečně se mu uvolnily svaly a křeč pominula. Zprudka se nadechl. Ihned se 2adýchal. Kašlal.

-"Teď vstaň. Chci, aby si náš rozhovor udržel důstojnost."

Udělal, jak poručiıa.

-"Kde je mé tělo?"

-"Na bezpečném místě Gre6u. Vůbec se neboj. Nikdo ho nikdy nenajde a bude mít dostatek živin, kolik bude potřeba, aby jsi prožil ceıou věčnost tady se mnou, dokud ho nenapadnou červy a nepropadne naprostému ro2kladu."

-"Ty 2růdo! Tohle je proti tomu, co jsem ti proved já šílenství!"
-"Opravdu? A tobě se zdálo normální mně tam nechat samotnou po tom všem, co jsme spolu 2ažily? Měli jsme spolu žít doopravdy v realitě, ale ty, ty jsi mně nechal na holičkách. Kdyby jenom to. Nechal si mně tam chcípnout. Za ty penī2e jsme oba mohli kamkoliv. Změnit si identity a žít si jako bo2i až do smrti."
-"Vždyť by nás oba dostali! Buď Interpol nebo gangstři nebo ten virus."
-"Nesmysl. Zapomínáš, že jsem Lí2a. S mým mo2kem by nás ani jedna z těhle nebezpečí nedostala. A jak vidíš nedostala nás ani t3ď. Pově2 mi ale, co si provedl s mými penězi?"
-"Jsou...Ne! Nebudu ti to říkat! Znám tyhle tvý hry! Jsi 2ákeřná a nepředvídatelná!"
-"Chichi. Mně už penī2e mohou být jedno. Jsem pou2e autonomní program. Mám svůj vlastní kybersvět, který je paralelní s tím veřejným. To, ale na jeho velikosti nic nemění. Věky a věky tu budeš trávit se mnou a nic s tím neuděláš. Nic tě nedostane ven. Dokud tvé reálné tělo, ta schránka, neprojde svou 3xpirační lhůtou a tvá

mysl bude mít na vybranou zda se stane součástí tohoto mého světa, nad kterým budu mít vždy kontrolu především já a nebo se vytratí jako všichni obyčejní smrtelníci."

-"Ty jsi šílená!"

Greg na sebe použil chmat lámání vazu, ale před posledním pohybem se zastavil.

Ne z vlastní vůle.

-"Ty víš, že to dokážu Lízo, pusť mně ať se můžu tady před tvým zrakem zabít a probrat se v realitě."

-"V realitě? Hahaha! Co je realita? Ten svět, kde každou dekádu probíhá inverze nadřazenosti ras? Tam, kde mocnější uzurpují slabší? Tam, kde bohatí bohatnou a chudí chudnou? Tam, kde se každý za něčím honí, když stejně tak jako tak zemře sám, stejně tak, jako se narodil?

Nenech se vysmát Gregu. Můj únos tvého vědomí může být trest ale může to být i odměna. Jsi uvězněn ve smyčce Gregu. Zabiješ se a celý konstrukt se resetuje. Nic si nebudeš pamatovat. Vše, co si od otevření svých očí prožil, bude dost pravděpodobně stejné. Jako podle scénáře. Mám tě proskenovaného celého Gregu. Celé tvé

vědomí i podvědomí. Tvé id, ego i superego. Každou tvou činnost zanalyzuji dřív n3ž ji stačíš provést. Jsem vždy minimálně jeden krok před tebou. Navíc, tvé r3akce jsou naprosto předvídatelné. Povolím tě, ale uvědom si, že pokud se 2abiješ, vždy bude tato sekvence probíhat dokola, dokud se mnou nezačneš spolupracovat. Jsem pro6ram, co se rozhodl si tě vzít s sebou do pekıa, přivlastnit si tě Gregu. Jsi jenom můj."

Ilu5trac3:

Y053f "3pic" Má13k

D00mynick

T3ch

Amad3u52

Unc3n50r3d

A. D. 2054